உ

ஓம்.

சிவஞானதீபம்.

இஃது

தேவைப்பதியாகிய

திருவிராமேச்சுரத்தைச் சேர்ந்த

பாம்பன்

சா அப்பாவுபிள்ளையவர்கள்

குமரகுரு தாசரவர்களால்

அருளியது.

முதற்பதிப்பு - ௧000 காபிகள்.

இதை

சென்னபட்டணம்.

பாரதசெட்டி அண்டு கம்பினியாரவர்களது

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1894.

ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணிய ஐயர்

அவர்களின்

அன்பளிப்பு

உ

இந்நூலாக்கியோரா லியற்றிய

நூல்சளரிவண.

௧. ௩௨ - வியாசங்களாய், குரு சிஷ்யசம்வாத ௧000-கேள்வி யுத்தரங்களா யமைத்த திவோதய சடாக்ஷரோவ தேசமென்னுஞ் சிவஞான தேசிகமாகி ய பெருநூல்.

௨. ஷை நூலின் ௨௧ - வது ஜீவவதையைக் குறித்த வியாசத்தை ௨0௫-செய்யுளாக வமைத்தது.

௩. ஷண்முக கவசம் ௩0.

௪. ஞானவாக்கியம் ௧0௪.

௫. வேதாந்தசித்தாந்த சமரசதிருப்பாடல்கள் ௧௨௭.

௬. பரபரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம்

௭. திருவலங்கற்றிரட்டு.

௮. திருத்தொடையல்

௯. இந்நூலாகிய சிவஞானதீபம்

சகலகலாவல்லபன் சரணம் வாழ்க.

பிரகடனம்.

குருபரனருள்பற்றி குமரகுருதாச ரவாகளால் உலோ கோபகாரமா யருளிய நூல்களில் அடியிற்கண்ட புத்தகங் களை மட்டும் இப்பொழுது அச்சிட்டிருக்கிறது. தேவை யானோ அடியிற்கண்ட கிரயததிற்கு அடியிற் கையொப்ப மிட்டவரிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தபாற்செலவு பிரத்தியேகம் ரிப்பிளைக் காாடுகளுக்கே பதிலெழுதக்கூடும். புஸ்தகங்கள் வாலியூ பேயபிலாகவு மனுப்பப்படும்

கOO - பிரதி மொத்தமா யெடுத்துக் கொள்பவாகட்கு கO-பிரதி இனுமாகும்

(க) தமிழ் சிவஞானதீபம் புஸ்தகம் க - க்கு விலை அணு - கூ.

(உ) ,, சிவஞான் தேசிகம் க - வது கடவுளைக் குறித்த வியாசம் புஸ்தகம க - க்கு விலை அணு - ௩.

இப்புத்தகம் அவசியமான ௩-படங்களுடன் குருசிஷிய சம்வாதமாய் வசனரூபததி லுள்ளது விக்ஞானசாரமா யிருக்கும்.

(௩) ,, ஷை உ-வது தேவாகளைக்குறித்த வியாச மும், ௩ - வது பரமசிவ மென்பதைக் குறித்த வியாசமும் அடங்கிய புஸத கம் க-க்கு விலை அணு - ௩.

இப்புத்தகம் தேவதைகளுடையவும் பரம சிவனுடையவும் தன்மையைத் தெளி

வாய் விளக்கும். சைவசமயிகட்கு மிகப் பிரயோஜனம்.

(௪) „ இராமசேது மான்மிய வசனம் புஸ்தகம் க-க்கு விலை அணா - ௪

இப்புத்தகம் மஹாக்ஷேத்திரமாகிய இராமேச்சுரத்தின் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமென்னு மான்மியங்களை விளக்கும்.

(௫) „ பரபரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம் புஸ்தகம் க-க்கு விலை பை - ௯

இப்புத்தகம் ஸ்ரீ சுப்ரமண்யக்கடவுள் பேரில் ஸ்தோத்திரமாயும் இங்கிலீஷ்நோட்டுமாதிரியாயு முள்ளது.

(௬) „ அகராதி ஷண்முக கவசமும், குமாரபரமேஸ்வரஸ்தோத்ரமும் புஸ்தகம் க-க்கு விலை பை - ௯.

இங்ஙனம்,

சா அ. முருகையாபிள்ளை

தெற்குவீதி,

பாம்பன்.

உ

பீடிகை.

கேண்மின்.

உலகடங்கலும் பிரகாசிக்கத்தக்க சூரியனை அந்தகன் காணாததுபோல கடவுள் பரமாத்மாவாய் எங்கு நிறைந்திருந்த போதிலும் அதை அக்ஞானியாகிய அந்தகனுங் காண்பதில்லை அவனுக்குள்ள மாமிசமாகிய விழியானது, ஜடரூபத்தைமட்டும் நோக்கும் அப்படி நோக்குவதிலும இருட்டுக்குள் யாதொன்றையு நோக்கா தந்தகாரமேயாகும் இவ்வித கேவல விழியையுடைய மனிதரிற் சிலர் அதிசூட்சும ஸ்வரூப அகோசரமாயுள்ள தெய்வததை நோக்கறகியலாமல், அஃதில்லையெனக்கண்ணிடந்து கூறுவார் அவர்கட்கும், பரமாத்மாவைத் தரிசிக்க நினைப்பவர்கட்கும் இருக்கிற பாசமான இருளைத தனனகத்தில் ஒழிக்கற்கு என்றுங் கெடாதேற்றக்கூடியது சிவஞான தீபம் ஒன்றேயாகும் அந்தத் தீபமாகிய ஞானதிருஷ்டியைப் பெறுவதற்கான சாதகானுஷ்டானமெல்லாம், இந்நூற்கண் வெளியிட்டிருப்பதால், இதற்குச் சிவஞானதீபமெனச் சிறப்புப்பெயருறுத்தலாயிற்று. வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமாய் பரமாசிரியர் பக்குவமுள்ள சீடனுக்கு இரகசியமாயுணர்க்கும் ஞானசிவ ராஜயோக அப்பியாசங்களையே செய்யுண்முதலிய கருகலாய்ச் சொல்லாமல், எவ்வருக்கு மெளிதி லுபயோகமாம்பொருட்டு வசனரூபத்தில் போந்தமட்டும் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிருப்பதால், இத்தை நன்குமதித்து பலருமறியும்படி போதிப்பதுமன்றி மேன்மேலும் அச்சிட்டுக் கொடுக்கவுமுதவுவாராகவென்று விவேகிகட் கறிவிக்கப் படுகிறது. அதனால் தக்க சுகிர்த மடைவாராகவென்று இங்ஙனந் துணிபு கூறுநின்றேம்.

குமரகுருநீகாமான் திருவடிவாழ்க.

சாத்துகவிகள்.

துறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

கைகாட்டிசுவாமிகள் மாணாக்க ரொருவராகிய

அ பொன்னம்பலத்தையா அவர்கள்

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பூத்தே னுகுக்கும் பொழிற்றேவைப்
புனிதப் பதியிற் பாம்பனில்வாழ்
புகழ்சேர் சாத்தன் பெருந்தவத்தின்
பேறாய் வந்தோ னானந்தக்
கூத்தே நடிப்போர்க் கோங்காரக்
குறிநற் பொருளை யுணர்த்தியருள்
குரவ னுமையாள் குமரேசன்
குலவு திருத்தா ளுளநோக்கிற்
கோத்தே மகிமை குணக்குன்றங்
கோதி லாத வகம்படிய
குலநன் மரபன் குமரகுரு
தாசப் பெயரோன் குவலயத்தோர்
பாத்தேன் பருகி யகங்குளிரப்
பண்ணி னாற் சிவஞான
பகர்தீ பமென வோர்நூலைப்
பார்க்கப் பார்க்க வெளியுறும். (௧)

துறையூர்ஸ்கூல் - தமிழ்ப்பண்டிதர்
நாகலிங்கம்பிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

மணியீட்டுந் திரையாழி சூலவுமிரா
 மேச்சுரத்து வளங்கொள் பாம்ப
னணியீட்டு மகம்படிய குலதிலகன்
 சாத்தப்ப னன்பாற் றேன்றி
பணியாற்று நிலமிசைப்பால் வடகலைக்குந்
 தென்கலைக்கும் பயனு யுள்ளோன்
பிணிவீட்டும் வேற்குகனே யென்றுளங்கொள்
 பெரும்பேறு பெற்று வாழ்வோன். (க)

பவஞானம் பாற்றுறுநற் குமரகுரு
 தாசனெனும் பண்பின் மிக்கோ
னவஞானம் பரசமய மெனவுணர
 வல்லார்க்கே யன்றி மற்றுந்
தவஞானம் பெறுமவர்க்கும் பெத்தத்தின்
 மூழ்கியுறுந் தன்மை யோர்க்குஞ்
சிவஞான தீபமதை யேற்றுபுநன்
 காவருளைத் தெரித்தான் மன்னே. (உ)

துறையூர்
நந்திகேசுர சுவாமிகோவில
கணக்கு - விசுவநாதப்பிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பூத்தப்பன் மலர்ச்சோலை புடைநெருங்கு
 ராமீசத் துநிறு பாம்பன்

றேத்தப்பன் மலிநீற்றே னருளெய்து
மகம்படியம் செம்மைச் சாதி
சாத்தப்பன் றருகுமர குருதாசப்
பெயர்பூனோற் றவத்தோன் செய்த
கோத்தப்பன் மணியனைய சிவஞான
தீபமிலார் குருட ராவார். (க)

துறையூர்-பெரியமடம் வீரசிமமாசனாதிபத்திய
ஆதிசிவப்பிரகாச சுவாமிக ளாதீனசிஷிய
பரம்பரையு ளொருவராகிய

மாணிக்கவாசகஐயர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தேன்பொலியுந் திவ்வியபன்மலர்ப்பொழில்சேர்
திருவிரா மீசப் பாம்பன்
வான்மலியு மருட்குமர னருளினகம்
படியமர பதனில் வந்து
கான்வலியு மிருளனைய பவங்கடப்பக்
காட்டுமிரு சுரதீ பம்போற்
றன்செய்லிக்குரு சாத்தப்பன் றருகுமர
குருதாச னருணூல் கேண்மோ. (க)

அருநூலொன் றியற்றினு னருந்தமிழா
லவனிதனி லறிவு ளோர்க்குக்
குருநூலிற் குழைழங்தெழுந்து குவலயத்தோர்க்
குளமகிழ்வு கொள்ளை கொள்ள

மருநூலா மாமாயை யகன்றமா
தவம்புரிந்து மல்கு முத்தி
தருநூலாஞ் சிவஞான தீபமெனும்
பேரொளியாய்த் தழைந்த தன்றே. (உ)

ஷை தமிழ்ப்பண்டிதா
நாகலிங்கம்பிள்ளை யவர்கள்
மாணாக்கருளொருவராகிய
ஒமாந்தூர
பூ. மு. மாசிலாமணிபிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அசம்படிய குலதிலக சாத்தப்ப
னருள்குமர குருதா சன்றன்
மகம்படியத் தணர்குழுமு திருவிரா
மேச்சுரஞ்சார் மகரந் தச்சே
தசம்படியந் தன்வயல்சூழ் பாம்பனெனும்
பெயர்ப்பதியி னினிதெய் தாவிச்
சகம்படிபல் லுயிருய்யச் சிவஞான
தீபநூ றந்தான் மனனே. (ங)

இந்நூலருளிய குமரகுருதாசருக்கு
இளமையிற் றிரமிடம பயிற்றுவித்தவரும்
பாம்பன் தமிழ்ப்பாடசாலை உபாத்தியாயருமான
ஸ்ரீ மு. முனியாண்டியா பிள்ளையவர்கள்.

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆழிசூ ழுலகத்தி லானகலை வழுவின்றி
யாயுநெஞ் ளறிவுவிஞ்சி
அகிலமிசை சந்ததந் தெளிவுபெற் றுயவுநல
லரனடிக் காளாகியுட்
பாழிலா தின்னன்பர் பத்திவழி முற்றவும்
பண்ணவர்கள் சொற்றவாறே
பகருமுறை யாலிரத கனிகண்டு சீனியின்
பண்பெலா மொன்றமுதமாய்
தாழிதனி லிடுமெத்தி லுடைகின்ற தயிரெனச்
சஞ்சல விகாரமெவையும்
தள்ளவல சிவஞான தீபமெனு மொளபெயர்
தனைப்பெற் றிலங்கிநூலை
வாழிமலி சற்சனன் மாவிரத விற்பனன்
மதிகொளப் பாவுநிபுணன்
வசனரூ பத்தினில வகுத்தனன் குமரகுரு
மாவருட் டகைமைகொண்டே. (௪)

பொன்னேறு மேனியில வெண்ணீ றிலங்கவும
பொங்குகுளிர் கங்கைவிதுவார்.
புன்சிடையி லேபுனைந் திட்டவெழி லும்பரவும
பொதுநடமு செயதபரமன்

முன்னேறு கருணைகொண் டினியகவி மழைகொ
முழுக்கவற் காட்டவென்று [டு
முதுமறைக ணித்தமும் புகழ்பரப்பிரம்மகுரு
முருகவே டனையென்றும்
தன்னாக கத்துழி யிருத்திப் படித்தருட்
டன்மைமிக வுற்றபொறைமா
தகவுடைக் குமரகுரு தாசனென நற்பெயர்
தனைக்கொண்டிவ் விகபரத்தும்
முன்னே ரதிர்த்தநெறி வழுவின்றி யுட்பொரு
முற்றினுமு ணர்ந்துலகினோர் [ளை
முத்திநிலை கூடிடச் சிவஞான தீபநூன்
முற்றுறமொ ழிந்தனனரோ. (உ)

சாத்துகவிகள் முற்றிற்று.

3153
(1080)

ஓம்.

பராபரப் பரப்பிர்ம்மனே நம:

சிவஞானதீபம்.

காப்பு.

பாயிரம்.

குறள்வெண் செந்துறை.

பொன்விசும் பிந்த்ரன் புதல்விதெய் வானை
அன்பன் முன்னோ னலரடி தொழுவாம். (க)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஐயமில லாத வேத வையதா யமல வோத்தின், மெய்யதா யாதி மூல விந்துதாய் நாத மாமென், தெய்வமாய விளங்கு மாறு சென்னிவே டுணைவ னைந்து, கையனுங் களப துண்டக கடவுளைக் கருத்தில் வைப்பாம் (உ)

குருதெய்வ வணக்கம்.

வேறு

பொறுமைநிசல புண்ணியங்கள் விரதமியாகம் பொருந்தினர்க்கும வருந்தினர்க்கும் போக யோகம், நிறைவுநிலை யுறுபவர்க்கும் ஞேய ஞான நிகழ்பவர்க்கு மருளிருக்கு நேச மாகி, இறுதி யுவ கம்பலைக ளௌவையு நூறி யென்னுளத்தி லுவகையுடன் விளங்கா நிற்கும, அறுமுகவ சிவசாமி யெனது தீர்த்த னவனிறைவ னுபயவடி யகத்தில் வைப்பாம். (௩)

நூற்பயன் முதலியவை.

பவமான கடல்கடக்க முடியா திங்கே பதைபதைத்து வுழலுகின்ற கலுடச் சீவர், அவஞ்ஞான விருண்மறைக்கக் கிடக்குந் தன்னை யறிவதற்கு வவ்விருளை யகற்று நிற்குரு, சிவஞான தீப மிதைப் படித்தோர் கேட்டோர் செப்பினவர் சிந்தைதனிற் பதித்தோர் மற்றுந், தவமான தெத்தையுமே முடித்தோ ராவார் சண்முகத்தி னருள்கொண்டு சாற்றி னேனே. (௬)

ஆக்கியோன் பெயர்.

வேறு.

ஈறுநடு வாதிமுத லேதுமில தாகவே யென்று முள பரன ளித்த, மாறுதல கொளாதநன் ஞான மறையி னுட்பமாய் மருவுமுப நிடத மடுவில், ஊறிரத சாரமதை யுண்டுமுதி யோர்களு முரைத்தவழி யேநுழைந்து, கூறினவ னிந்நூலை யுலகோ ருணர்ந்துயக் குமரகுரு தாசன் மாதோ. ()

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்

பதிபசுபாச நீர்மை முதலியன.

வாக்கியம்.

சர்வ அண்ட பிண்ட சராசரங்கட்கும ஆதி பிதாவாக வுள்ள கடவுளொருவர் என்றும் நித்தியமாயுண்டு. அவர் அநாதியாயுள்ளவர். பரிசுத்தமுடையவர். பரிசுத்த ஞான முடையவர். வேதங்களாற் றுதிக்கப்பட்டவர். சமான ரகிதர். சத்து சித்து ஆநந்தமென்னு மூன்றையு மொருங்

கேபொருந்தி நாம ரூப பேதமாயுள்ள சமஸ்த சராசரங்களிலும் சச்சிதாநந்த சொரூபமாய நிறைந்தவர். அவரே பரமசிவம் என்கிற பரமாத்மா. அவரே பதி.

சர்வ புவனங்கட்கும் அவர் ஒரேதெய்வ மெனபதற்கு ஒரு ஞானியினுடைய ஞானதிருஷ்டியில் சகல அண்ட பிண்ட சராசரமுந் தோற்றப்பட்டு எல்லா ஆத்மாக்களுடைய எண்ணத்தையு மறிந்து திரிகால விவரமும் எச்சமயிகட்கும் வெளியிடுந் தன்மை யுண்டாவதாலும் அவர்களிடம் யாதோ ரற்புதத்தைக் காட்டப்படுவதாலும் உண்டகாரணமே போந்த திருஷ்டாந்தம். இப்படியெல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே ஆத்மாவென்பதும் உண்மை பெறப்படும். அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவாகியது.— பாசமாகிய மாயாகாரிய வசப்பட்டு பசுத்துவமான ஜீவாத்மா வென்றுரும். அதற்கே —அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், சுதந்தரஹீனன், கிஞ்சிஞ்ஞன், சிதாபாசன், பாசி, புருடன், புமான், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன், தேகி யென்ற பரியாய நாமங்களை நூல்க ணுவலும். இந்த ஜீவாத்துமா அநாதிநித்யமே.

மேலேசொன்ன அநாதிநித்ய பரமாத்துமா வாகிய ஒரு சூரியனுடைய சாயையே சரீரங்களாகிய குடஜலங்கடோறுந் தோற்றுகிற பிரதி பிம்பங்களாகும். அந்தப் பிம்பந் தெளிவான ஜலத்திலேயே பிரகாசமாய்த் தோற்றும். ஸ்வாபிகஞானத்தை மாயாகாரிய இச்சையாலிழந்து இருண்மூடிய அக்ஞான ஆத்மாவுக்குத்தான் றோற்றுவதில்லை. தேர்ந்த விவேக ஞானரூபமாவுக்கே தானாகிய பரமாத்மா தோற்றும். மேற்கூறியபடி கசுமாலமாகத் தோற்றுவதாலல், ஜீவாத்மாக்களுக்கு யதார்த்தத்திலில்லாத நாமரூப பேதங்களுந் தோன்றின. கடமே ஸ்தூல சரீரமும், ஜலமே சூக்கும சரீரமும், அதிற்றெளிவே காரண சரீரமுமாம்.

ஒருகடஜல பிம்பங் கெட்டுப் போவதால், ஏனைய பிம்பங்களுங் கெட்டுப்போவதில்லை. அதுபோல் ஒரு ஆத்மாவுக்குள்ள சுகதுக்கம் ஒரு ஆத்மாவுக்கில்லை. எல்லாக் கடஜல பிம்பங்களுங் கெட்டுப்போயினும், பிரமமமாகிய பானு கெட்டுப் போவதில்லை. அதுபோல் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள சுகதுக்கம் யதார்த்த பரமாத்மாவுக்கில்லை.

ஆனால் பரமாத்மாவாகிய பரமசிவம் மாயாகாரிய நிமித்தம் இந்திரஜால வித்தை செய்கிறவனைப்போல, அதாவது தான் மெய்போல காட்டும் மாயாவித்தையைத் தன்னுடைய பொய்யெனக்கண்டிருக்குஞ் செய்திறுடையானை யொப்ப ஆத்மாக்களை யிரட்சிக்கும் பொருட்டு சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம், அனுக்ரகம் என்னு மைந்து கிருத்தியங்கட்கும் பிரமா விஷ்ணு ருத்ரன் மஹேஸ்வரன சதாசிவன் என்னுமைந்து தேவதைகளா யிருந்து சுத்தமாயை அசுத்தமாயை சுத்தாசுத்தமாயை யென்கிற உபாதானத் திரயமாகிய முதற்காரணங்கள் மூன்றையுங் கொண்டு பரிபூரணமா யிருக்கிற (௧) தன்மையாகவும், இச்சாஞானக் கிரியைகளா யிருக்கிற (௨) முன்னிலையாகவும், மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் உள்ளம் அகாரம் உகாரம் மகாரம் பிந்து நாதம் பிரமாவாதி பஞ்சகர்த்தாக்களாக விருக்கிற (௩) படாக்கையாகவு நின்று பிரேரிக்கத் தக்கதாகும். அவற்றுள் ௧ - முதல் - ௪ - வரை ரூப முள்ளதாயும், ௫ - வது ரூபாரூப முள்ளதாயும் விளங்கும். இந்தபஞ்சதேவதைகட்கு மேலதாய நின்ற குடிலைப பரமாகிய ௬ - வது அருவமாகும்.

இந்த ஆறு தன்மையும் ஓம பராபர பரபிரமம மாகிய **அறுமுகச்சிவம்** ஆயும், அருவ நீங்கலாக ஏனையவைந்தும் **ஐமுகச்சிவம்** ஆயும், ஜீவேஸ்வர காரியநிமித்தம ஒன்றே யிரண்டாய விளங்கும். ஐமுகச சிவ தத்திற புராதனமாகிய அருவமுகம் பாகியமல்ல இரகசியத் துள்ளது. இதுவே பலதேவதைகளாகவும் விளங்கிற்று. அல்லாமல்,

திருவுருக் கொண்டருளிய அஷ்டாஷ்ட விக்ரக லீலைகளென்னுஞ் சிவபராக்கிரமமாகிய இலிங்கம், இலிங்கோத்பவம், முகலிங்கம், சதாசிவம், மஹாசதாசிவம், உமாமஹேஸ்வரம், சுகாசனம், உமேசம், சோமாஸ்கந்தம், சந்த்ரசேகரம், விருஷபாரூடம், விருஷபாந்திகம், புஜங்கலளிதம், புஜங்கத்ராசம், சந்தியாந்ருத்தம், சதாந்ருத்தம், காளிதாண்டவம், கங்காதரம், கங்காவிசர்ஜனம், திரிபுராந்தகம், கல்யாண சுந்தரம், அர்த்தநாரீஸ்வரம், கஜயுத்தம், ஜ்வராபக்நம், சார்த்தூலஹரி, பாசுபதமூர்த்தம், கங்காளம், கேசவார்த்தம், பிக்ஷாடனம், சிம்ஹக்நம், சண்டேசாநுக்ரகம், தக்ஷிணாமூர்த்தம், யோகதக்ஷிணாமூர்த்தம், வீணாதக்ஷிணாமூர்த்தம், காலாந்தகம், காமமாரி, லகுளீஸ்வரம், பைரவம், ஆபதுத்தாரணம், வடுகம், க்ஷேத்ரபாலகம், வீரபத்ரம், அகோராஸ்திரம், தக்ஷயக்ஞஹதம், கிராதம், குருமூர்த்தம், அஸ்வாரூடம், கஜாந்திகம், ஜலந்தரவதம். ஏகபாதத்திரிமூர்த்தம், திரிமூர்த்திதிரிபாதம், ஏகபாத மூர்த்தம். கௌரீவரப்ரதம், சக்கிரதானஸ்வரூபம், கௌரீலீலாஸமந்விதம், விஷாபஹரணம், கருடாந்திகம், பிரம்ஹசிரச்சேதம், கூர்மசம்ஹாரம், மச்சாரி, வராஹாரி, பிரார்த்தநாமூர்த்தம், இரக்தபிக்ஷாபிரதானம், சிஷ்யபாவம் எனும் ௬௪ - அவசரங்களாகவும் விளங்கிற்று. விளங்கிய சிவம்.—காலத்திரயத்தும் அவதாரஞ்செய்த தென்பதில்லை. அம்சங்களானதேயுண்டு. அவதாரங்களழிந்தும், அம்சங்க ளழிவிலாதுமாய் நிகழும். இதனால், அம்சங்களை யவதாரங்களென்று சொன்னார்களை பிதற்றுவது பிசகு.

இப்படிக்கான ஆதி யந்தியாயுள்ள சிவமாகிய சர்வேஸ்வரனுக்கு சர்வ பிரபஞ்சமும் ஸ்தூல வடிவாயுள்ள விஸ்வரூபமென்கிற ஸ்தூல வுடம்பாகும். சூக்ஷுமவடிவாயுள்ள சர்வருக்குமுள்ள பிரபஞ்சமுஞ் சூக்ஷுமவுடம்பாகும், காரண பிரபஞ்சமாகிய மாயையே காரணவுடம்பாகும்.

இத்தகைய அண்ட பிண்ட சராசர பிரபஞ்ச நாயகனுடைய சுவாசத்திலே காற்றி னியக்கத்தில் அணுக்களியங்கிக் கொண்டிருப்பது போல, அண்ட கோடிகளெல்லாம் அந்தரத் தியங்காநிற்கும். இன்னண காரியதன்த ஒருலீலையையுள்ள சாக்ஷாத் சிவசைதன்யமே, ஆன்மாக்க ணிமித்தம் அதாவது — பிரகிருதிமாயை வசப்பட்டு ஜனன மரண சாகரத்திற் கிடந்து வருந்தும் சிதாபாச ஜீவாட்கருளுறும் பொருட்டு முக்கியம் மூன்று விதமாக அதிஷ்டித்து விளங்கும். அவற்றுள் (௧) சர்வசூன்ய சர்வ வியாபக சர்வசாக்ஷி சர்வாநந்த ஞானறிவாகாச பிரம்மமயம். (௨) பாபநாசவரப்பிரசாத க்ஞானனுக்ரக ஜென்மநாச ஐக்யமோக்ஷானுக்ரக அருட்கிருபா கடாக்ஷ காருண்ய அருளம்சம். (௩) கர்ம பாப நண்ட அகோர வுக்ரதான புனரபிமரண புனரபிஜென்ம தண்ட பாப கோபாக்கினி சொரூபம். இவற்றுள் மூன்றாவதாலே ஆத்மாக்களைத் தண்டிப்பதும், இரண்டாவதாலே அனுக்ரகித்துத் தம்மோடையத் தக்க பலன்களைக் கொடுத்தும், முதலாவதாலே தம்மோடொன்றாய விளங்கும்படிக்குக் கடாக்ஷித்தும் வருவதாகும். இங்கே தம்மோடொன்றாய் விளங்கும்படிக் கென்றது.— தமது பரமாத்மபோதம்போல ஜீவாத்ம போதமும் பேதமின்றிப் பிரகாசிக்கும்படிக் கென்றருத்தங் கொள்க. இதுவே அந்வைத நித்ய கைவல்ய முக்தி. இதையே சிவஐக்யமென்றுஞ் சொல்வது இவ்வித குணத்தால் ஐக்யமேயன்றி வேறில்லை. ஆத்மாவானது பிரமத்தோடைக்யப்படுமென்று, ஏகான்ம வாதிகளாகிய சில அத்வைதிகள் முக்தி யிலக்கணங் கூறுவது முரணாகும். யாங்களோ கடவுளென்று ஈஸ்வரோபாசனையை நிஷேதித்துவிட்ட அவ்வேகான்மவாதிகளையும், இயமன்றன் னதிகாரத்தா னடாத்துவானென்றோம். அதனால், அவர்கின்றநிலை முத்தியடாகா.

பிரமாணம்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

"பன்முகச்சமய நெறிபடைத்தவரு
மியாங்களே கடவு ளென்றிடும்
பாதகத் தவரும் வாததர்க்கமிடு
படிறருந் தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
தருமனும் பகடு மேய்ப்பனாய்த்
தனியிருப்பவட நீழலூடுவளர்
சனகனாதிமுனிவோர்கட்குஞ்
சொன்மயக்கமது தீரவங்கையொடு
மோனஞானமது ணர்த்தியே
சுத்தநித்தவருளியல்பதாகவுள
சோமசேகரகிருபாநுவாயது
தென்முகத்தின்முகமாயிருந்தொளிரு
மென்முகத்தினுபயம் வணங்குவேன்
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே."

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவனடி சேரா தார்."

என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொன்னகுறட்படி; ஆன்மாக்கள் கர்த்தாவுடைய பதப்பிராப்தியை யடைந்திருப்பதே முக்தி. அதற்கு சுக - நாயன்மார்கள் பெற்ற பேறும் பலிஷ்டப் பிரமாணம்: இவ்விதமே ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரர் மார்க்கண்டேயருக்கருளிய சதுர்யுக திரிகால வர்த்தமான உல்லாசகிழி நூலில், முன்னாதத்துகின்றது. முக்தியிலக்கண விவரம் பின்னேவரும்.

ஆத்மாக்களைத் தண்டிப்ப தென்பது, பாப நிவாரண காரியமாய் தண்ட நாயகனாகிய காலரூத்திராதி தேவா களாலும் அரசர் முதலியோராலும இம்மையிலேனும் மறுமையிலேனும் தக்கபடி தண்டித்து நியாயங் கொடுப் பதாம். அப்படிச் செய்வதானது, பிள்ளைக்குற்ற பிணி யைப் பிதாவானவன் பண்டிதனால் நீக்க முயல்வது போல அன்னியரைக் கொண்டு அன்னணை மாற்றுவதாம். இது கருணையே யன்றிக் கொடுமை யன்று. ஆனால், காத் தாவானவா தன்னை யண்டினவாகட்குமட்டும் கற்பகம் தாரித்திரத்தையும், ஜலந் தாகததையு நீக்கி வைப்பது போல, அருள்வதன்றி அண்டாதவாகட கருள்வதின்று. இது நிச்சயம். நிற்க ;

ஈஸ்வரசிருஷ்டிகள் நசித்துவிடுமாயின் ஒருவருக்கா வது ஜென்மமு நசியாது. ஏனெனில், அன்னமயகோசத் துக் குட்பட்ட உதிரம், மஜ்ஜை, மாம்சம், சாமம், என்பு, நரம்பு என்கிற ஆறுதத்துவங்களாலுள்ள ஸ்தூல மழியின் உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம, அகங்காரம் என்கிற அந்தக்கரணங்களும், சட்சு, சுரோத்ரம், ஆக் ராணம், சிங்குவை, துவக்கு என்னுந் தன்மாத்திரைகளை யுள ஞானேந்திரியங்களும் , வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு ரு, உபஸ்தம் என்னும கருமேந்திரியங்களும்; பிராணன், உதானன், சமானன், அபானன, வியானன் ஆகிய பிரா ணேந்திரியங்களென்னும் வாயுக்களுஞ்சேர்ந்து ஆக உ0- தத்துவங்களாலுமுள்ள சூட்சும வுடம்பையுடைய ஜீவா த்மாவால் யாதொரு காரியத்தை நினைத்தவண்ணம் நடத்த முடியாமல் செயலற்று மயங்குந்தன்மையாலாம். இந்தத்தன்மை சம்பவிக்கு முன்னமேயே, அதாவது— ஸ்தூல மிருக்கும்போழ்தே அரிய தபங்களைச் செய்து வேண்டியபலனை ஜீவாக ளெய்த வேண்டும். அப்படி யெய்துவதற்கு, ஸ்தூலபிரபஞ்சமே துணையாக வேண் டியதாலும், ஸதூலமிழந்து செயலற்ற ஜீவன்கள் மீட்டுக்

கடைத்தேறும் வண்ணம் ஸ்தூல சிருஷ்டி செய்யப்படுவ தாலு மென் றுயகத்துணாக.

ஸ்தூல சிருஷ்டிக்காகக் கருவி லுதயமாகும் ஆத்மா யாதொரு வித்துக்குட் பிரதமத்திலேயே * அங்குரம் உற்பத்தியானாற்போல பிந்துவி லடங்கியிருந்து சுக்ல சுரோணித சம்பந்தத்தால் ஆசயத்துளிருந்து வளராநிற் கும். சுக்ல சுரோணித சம்பந்தத்தின் பேரிற்றான், ஆத்மா நுழைந்ததென்று சிலா அபிப்பிராயப்படுவது துணி பன்று. பிந்துவிலேயே உருவத்தைப் பாக்கலாம்.

சிருஷ்டியில், ஆகாமியமாகிய புதிய வினைகளானது மரித்தவுடன் மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வாணத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா வென்கிற ஆறத்துவாக்களிலுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணியபாபங் களாகிய சஞ்சிதமாகும். பிராரத்துவத்துக்கானதுபோக மீத சஞ்சிதம் பின்னேதொடரக் காத்திருக்கும். இதினால் புதிய ஆகாமியமே பிறவிக்கடலாய்ப் பெருகி வருந் தன் மையுளவால் விவேகியானவன பிராரத்துவத்தைத் தேவ கட்டளையென்று மயங்காமலனுபவித்து ஆகாமியத்தை அணுத்துணையேனுஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். அப்ப டிச் செய்வதறகு மூலமாயிருக்கிற சித்தவிருத்திகள் கஅ-ம் ஜீவசிருஷ்டியனறு.

விவரம்.

(க) காமம். அதாவது --சகல வஸ்துக்களிலும் இச்சை.

(உ) குரோதம். அதாவது —சினம், அலலது பிணக்கு.

(ங) உலோபம். அதாவது.—ஈயாமை, அல்லது இரு பணம்.

(ச) மோகம். அதாவது —பாவற்றினு மோகிக்கும் ஆசை, அல்லது மயக்கம்.

---

* அங்குரமென்பது —முளை.

(௫) **மதம்.** அதாவது —செருக்கு, அல்லது கெர்வம்.

(௬) **மாற்சரியம்.** அதாவது —உறவா யிருந்து பகைத்தல், அல்லது பொறாமை.

(௭) **இடும்பை.** அதாவது —உதாசனித்தல், அல்லது அவமதிப்பு.

(௮) **வேட்கை.** அதாவது:—பலவித ஆசை, அல்லது அவதூறு.

(௯) **ஈரிஷை, அல்லது இராகூடியம்.** அதாவது —தனக்கு வந்த துன்பு பிறருக்கு வர வெண்ணுதல்.

(௧0) **தர்ப்பம்.** அதாவது —நான் பெரியோன் எனக்கெவருஞ் சமானமில்லையெனல்.

(௧௧) **இராகம்.** அதாவது —பரஸ்திரீகமனம் விரும்புதல்.

(௧௨) **த்வேஷம்.** அதாவது —தனக்கபகாரம் புரிந்தவனுக்கு அவ்விதம் தானும் செய்ய வெண்ணுதல்.

(௧௩) **டம்பம்** அதாவது —பிறாகாண அதிகமுஞ் செய்யும் விஷயம, அல்லது பொருந்தாதளித்தல்.

(௧௪) **அகங்காரம்.** அதாவது —தன்னையே பெரிதாய் நினைந்தெழுஞ்சித்தம்.

இந்தப பதினான்கும் நசித்தால பிறப்பிறப்பும் நசிப்பதறுதிதான். இவை சிவ சிருஷ்டியலல, ஜீவசிருஷ்டியேயென்பதற்குப் பிராமாணியம் யாதெனில், சிவ சிருஷ்டியாகிய சராசர பிரபஞ்ச மானது பிரளயத்தி லழிகின்ற காலத்தும் ஜீவாகளுடைய ஜனன மரண மொழியாமற் பலத்தேதிற்கும. அந்தர்ம்வாயாத வகைகள், சிவசிருஷ்டியிருக்கும்பொழுதே மேறகுயின்ற ஜீவசிருஷ்டிகள சூன்யப்படுமாயினை போ ஃகுவர்வறற மோக்க வீட்டைப் பெறுவதென்ப துள்ளதாலேயாம.

“[illegible] பாலகாகிய ஆணவமலம் பசுக்களாகிய ஜீவன்கட்கு அநாதி இயற்கை” என்று சொன்னார்கள் கதைப்பது குளறுபடையாகும். ஏனெனில், பிறவிக்குருடுக்கு மாற்றமில்லையெனல்போல் ஆணவமலம் அநாதியியற்கையாயின் அகலாதென்றும், அது அகன்று முக்தி பெறுந் தன்மையுள்ளதால் அநாதியியற்கையன்றென்றும், சுத்தாத்மாவினிடத்தில் அது இயற்கையாயிருக்க நியாயமில்லையென்றும், இயற்கைக் குணத்தால் அசுத்தாத்மாவான பசுவைச் செயற்கைக் குணங்கண்டு இருவினை நியாயத்துக்கு முட்படுத்தப் பதியாகிய கர்த்தாவுக்கும் நீதி செல்லாதென்றும் ஆதாரமாயுணரலாம். ஆயின், அந்தப் பாசமட்டும் பள்ளமுள்ள கண்ணே ஜலந்தங்கத் தடையிலா திருட்டாந்தனைய, யாதொன்றில இச்சையும் ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொள்ளற்கு அநாதி நித்யமாயுள்ளதென்ப துண்மையே.

திருஷ்டாந்தம்.

சிவஞான தேசிக ரருளிய பஞ்சாக்ஷர
பதிபசு பாச விளக்கம்
உஎ-வது செய்யுள்.

‘ஆணவ மலமான் மாவுக
* கநாதி யியற்கை யென்னில
ஆணவ மலத்தை நீங்கி
யமலனை யடையா தாவி
ஆணவ மலமான் மாவுக
கநாதியிற் செயற்கை யென்னில
ஆணவ மலத்தை நீங்கி
யமலனை யடையு மான்மா.”

ஆதலால், யாதொரு ஜீவனை தனது சொந்த முயற்சியாற் பின்னே துலக்கப்படும் திரோதாயி யகப்படாமல்

---

* அநாதியில் என்றது அநாதியில் இல்லாத வென்றும்.

ஈஸ்வரன்து அருட்சத்தி வசப்பட் டருள்பெற்றுய்யற்கு அவர் திருவாக்கிய மாகிய வேதாந்த முடிவைச் சற்குரு முகமாக ஏற்று ஞானோதய மெய்தி பவத்தைத் தீர்க்க வேண்டும். இவ்வனுபவத்திற்கான சிவபுண்ணிய முதலிய வெதுவும் சற்குரு முகமின்றிப் பயன்படா.

பிரமாணம்.

சிவ புண்ணியத் தெளிவு

கசஉ-வது செய்யுள்.

"புங்க மாருசிவ புண்ணியந் தேசிகர்
தங்கள் வாக்குப தேசம தன்றியே
யிங்கி யற்றி னிரும்பய னில்லையாய
மங்கு மென்னும் வரன்புக லாகமம்"

சுலோகம்.

"தியான மூலம் குரோர் மூர்த்திஃ
பூஜாமூலம் குரோஃபதம்
மந்த்ரமூலம் குரோர் வாக்கியம்
முக்திமூலம் குரோஃ க்ருபா."

யாதொருவனுடைய ஞான பரிபாக நிலையை ஈஸ்வரன் அறிந்து அவரே குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி வந்து உண்மையை யுணர்த்தாலு முணர்ப்படார். அல்லது அவரடியார்களைக் கொண்டுணர்த்தாலு முணர்ப்படார். இது அவர் கருணைப்பிரவாக நியாயத்திற் பொதுவாயுள்ளது. மாயையின் பலனை, ஜீவனாகிய கிஞ்சிக்ஞ னிச்சிப்பான். ஈஸ்வரனாகிய சர்வக்ஞ னிச்சியான். அதுபோல முத்தியன்றி மற்றதை யிச்சியாத் தன்மை வாய்ந்தவனே பக்குவமுள்ள சீடனாவான். அவனே.—இந்நூலில் விளக்கும் இன்பத்தை அபூரித மின்றிப் பெறற் கதிகாரி யாவான்.

இந்தப் பக்குவத்தையே - மந்தம், மந்ததரம், தீவரம், தீவரதரம் என்னுஞ் சத்திநிபாத நான்கினுள் முதிர்ந்தது தீவரதரமென்று சிறந்த சிவாகமங்கள் கூறும்.

முன்னம் பகர்ந்த பாசம் ஒன்றே தன்னையும் பசுவையும் சிவத்தையும் வெளிப்படாமல் ஆவரணித்துச் செம்பிற் களிம்புபோன்றும், பரிபாகத்தி னீங்குஞ் சத்தியுடைத்தாகவுமுள்ள (க) ஆணவமாயும், சிருஷ்டி காலத்திலே காரியப்படுவதான சஞ்சிதமர்திறமவித (உ). கன்மமாயும், பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்று ருசிப்பிக்கிற (ந) திரோதாயி யாயும், விஞ்ஞான கலருக்குத தனு கரண புவன போகமும், பிரளயாகலருக்குஞ் சகலருக்குஞ் செத்தும் தத்துவமா யிராநின்ற (ச) சுத்தமாயையாயும், பிரளயா கலருக்குஞ் சகலருக்கும் தனு கரண புவன போகங்களா யிராநின்ற (ரு) அசுத்தமாயை யாயும் விளங்கும். இவைகளையே பஞ்சபாசமு மென்பர்.

அஷ்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடி மஹாமந்திரர் இவர்களே.—விஞ்ஞானகலர் இவர் ஆணவ மலமொன்றும், சுத்தமாயாபோகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவத்தால் அறிவின்னின்று திருவருளுதிடப்பிக்க உற்ற ஒரு மலமொழிந்து இரட்சிப்படைவர்.

நூற்றுப்பதினெட் டுருத்திரர்களும் புவனகர்த்தாக்களுமா யிருப்பவரோ.—பிரளயாகலர். இவர் ஆணவம் கன்ம மென்னு மல மிரண்டும், அசுத்தமாயா போகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் ரகசியம மாய மழுசதுர்ப்புயங்களுங் கண்டத்திரிநேத்திரங்களு முடைய திருமேனி கொண்டெழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகிக்க உற்ற இருமல மொழிந்து இரட்சிப்படைவர்.

பிரமன் விஷ்ணுமுதற் கிருமியீறாக வுள்ளார்.—சகலர். இவர் ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னு மல மூன்றும், பிரகிருதி தத்துவ தனு கரண புவன போகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல ஞானாசிரியரூ பாதீதமாய மானிடச சட்டையைச் சாத்தி ஜீவருடைய ஊனும் பெரும ஒழி

க்க வேண்டி ஊரும் பேரு முருவுங் கொண் டெழுந்தருளி வந்து சத்திநிபாதமுறை கண்டு சமய தீக்ஷையாகிய சரியை யனுஷ்டிப்பும், விசேஷ தீக்ஷையாகிய கிரியா யோக அனுஷ்டிப்பும், நிருவாணதீக்ஷையாகிய ஞானமும் கிரமமா யனுக்ரகிக்க உற்ற மும்மல மொழித்து இரக்ஷிப்படைவா. இதில், விஷ்ணுவைச் சகலரிற் கூட்டற் கிடங் கொடாமல் வைணவாகமங்கள் கூறும். அது, எவ்வணமாயினும் இந்நூலுழி விளக்கும் ஞானத்திற கிழுக்கில்லை.

மேலே தனு வென்றது — ஸ்தூல மாகவும், சூட்சும மாகவும், காரண மாகவு மிருக்கும். அவைகட் காயுள் க்ஷண முதலாக அனேகமுள. கரண மென்றது — அத் தனுவுக் கேற்ற பல விதமுள. புவன மென்றது —புவனம் உஉச - முள்ள நாடு நகரமும் புண்ய கனம சுவர்க்காதி பதங்களுமாயுள. போக மென்றது — கன்மத்துக கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, விழுங்குவன, நக்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, தரிப்பன, திமிர்வன, இடுவன, ஏற்பன, நடப்பன, சயனிப்பன, பார்ப்பன, கேட்பன, தாரம, தனயர், பந்து, மித்திரா, பொன், மணி முதலிய வுள.

முன்பு மொழிந்த பக்குவ மற்ற அபக்குவ ரெவர்க்கும் ஒருக்காலு மாற்றத முண்டாகா. ஏனெனில், சமஸ்தமும் பஞ்ச பூதியங்க ளாகவே காணப்படுகின்றன, அவைக ளொன்று மியற்கை யாகவே யுள்ளன; அவைகளை யாரும் ஆக்கி யளித்து மாயக்கக் கூடு மென்றெண்ணத் தகாது; அவைகளை யன்றி ஆத்மா வென்ப தொன்று சதா யென்றுமுள்ள தென்றுரைக்குஞ் சாஸ்திர சித்தாந்தங்களை நம்பத் தகாது என உவாலம்புனஞ் செய்து அனுமானப் பிரமாணந்தான மடமையுற்றுத் தெய்வமில்லை யென்று திடச்சித்தமாய்ச் சாதிக்கத் துணியு நிரீச்சுர வாதியாகிய நாஸ்திகனிடத்திலேயுந் தெய்வ முண்டோ வில்லையோ வென்கிற ஐயந் தொலையக் கதை சிங்கி

யடித்தல்போற றெய்வ முண்டென்கிற ஆஸ்திக னிடத்திலேயும் இல்லையோ வுண்டோ வென்கிற சகுடு தோன்றிச் சிந்தை சிதறி யடிக்கத் தக்கது தான் இவ்விரண்டானும் பயனின்று. ஐயந்திரிபறக் கலைக ளோதிப் பொருணிச்சயம் பண்ணுவ தென்கிற வாசக ஞான மாகிய **அபரஞானம்** தோன்றிப் பாப ரகிதனாகி, சிவத்தை யறிவ தென்கிற அனுபவ ஞான மாகிய **பரஞானம்** திடம்பட்டவனுக்கே ஆனந்தமுண்டாம் அதனாலென்க.

நிகழ்ந்திய நிரீச்சுர வாத அவிவேகத்தைக் குறித்து இங்கே கொஞ்சங் கண்டித்துக் காட்டுவ தென்னெனில்,

நிரீச்சுரவாதகண்டனம்.

அநாதியான கடவு ளொருவ ருண்டெனும் ஆஸ்திகர் களி னின்றும் விசேஷ அறிவு படைத்த சுயஞானிகள் யாங்களென்று பிதற்றிப் பூதியங்களைத் தானே அநாதி யென்னும் பூதவாதியோர்.—நாங்கள் கற்ற (Chemistry) கெமிஸ்ட்ரீப் படிக்கேனும், வேறெந்தச் (Science) சயன்ஸ் படிக்கேனும், தங்கள் சுயஞானப் படிக்கேனும் தக்க ஆலோசனை புரிந்து மண்ணாதி யைந்தையும் அம்மியில் வைத்தரைத்துருட்டியோ வேறெவ்விதமாகவோ இஞ்ஞான்று யாதொரு (வினை) சிருஷ்டியைச் செய்ய மாட்டுவா ராயின், அஞ்ஞான்றும் இன்னணம் யாராவதொரு மனிதன் இருந்து யாவுஞ் செய்தகாரியம் அவன் ஏனையோர்போல் மரித்து விட்டா னென்றும் சத்திய மாய நிச்சயிக்கலாம்.

அஃதொழிந்து பூதியப் பிரவிருத்தியாய்த், தான் தானே யாவுமுண்டாயிற் றென்று பிதற்றுவது, குயவனை வினையாகக் குடமென்றதிட்ட தொக்கும்.

அவர் நினைப்பின்படி பூதியங்களே சமஸ்தத்தையு முண்டுபண்ணு மாயின், எல்லா விதரசனாரு முள்ள அறிவு அப் பூதியங்கட் கிருந்திருக்க வேண்டுமன்றோ?

அற்றேல், அதைக் கடவு ளென்றேனும் அவ ரொப்புக் கொள்ளா தொழிந்தது மட்டற்ற மடமை யாமே.

அந்தப் பூதியங்க ளொன்றாய்ச் சேர்வதுதான் அறி வென்றிருக்கில், அவைகளைச் சேர்த்து வைத்த அறிவு யாதோ?

அதுவும் * (நேச்சா) இயல்பாமா?

"இயல்பென்னிற் பூதங்களை யனாதி யென்பதென்னை? அது, பொய்யாமே.

பூதங்களாற் சாவசிருஷ்டியு முண்டாயிருக்கு மானால், அவை லயமாந் தன்மை யுடைத்தா யிருப்பதென்னை? அனாதித் தன்மை செல்லுமா?

பூதங்கள் நம்மைப் போற் சொரூபலக்ஷண மற்று ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர், மண்ணாயிருப்ப துண்மையா யின, பை, முட்டை, வியர்வை, நிலம் எனகிற சதுர் யோனி தோற்றத்தையும் எதற்காக வுண்டாக்கின? கண்டு களிக்கவா? அப்படியாயின், பிரபஞ்சத்துக்கு அவை இராஜாவாக விருந்தாளவேண்டுமே? இது வுண் மையாமா? அந்தோ! மயக்கம்.

யாதொரு பிந்துவி னிடத்தன்றோ அறிவின் றோற்ற முண்டாகிறது. ஆயின், பிரதம பிந்து எங்கே யிருந்து தோன்றிற்று? அந்தப் பிந்துவா லுண்டாகின்ற பஞ்ச பூதியங்கட் கறிவிருந்த தென்ப தெங்ஙனம்? அது எப் படி யொரு பிந்துவைக் கற்பிக்கும்?

இயல்பில் அறிவுள்ள தென்பதாயின், மேலே கடாவிய கடாக்களுக் கெல்லாம் விடையென்னை? விடை தடை யன்றோ?

---

* அந்த நேச்சர்தான் அனாதி நித்யம் அதுவே சிவட்

பூதியங்களைந்துடன் சூரியன் சந்திரன் உயி ரென்கிற மூன்றுஞ் சேர எட்டாகும். இவ்வெட்டையும், அகண்டிதமான சிவனுக்கு அஷ்டமூர்த்த மென்று சிவாகமங்கள் செப்புமாயின், தெய்வ மில்லையென்று நாஸ்திகர் கூறுங் கூற்று இஞ்ஞான் றெப்படிச் செல்லும்? அது நாஸ்திகமே யாகும்.

தோற்றப்பட்ட எந்த வஸ்துவையும் பிரித்துப் பிரித்து நசித்து நசித்து எவர் பார்க்கினும், அக்கினியி லிட்ட வஸ்துவி னுற்றம அன்னியப் பட்டதனைய ஒன்று விசேடித்து நிற்பதே யுறுதி. ஆயின், அது முக்காலத்து மழியாத சத்தென்று விவேகிக ளறிவார்போல, ஸ்தூல படிவ மொழியினும் அதனுழி சத்தாயிருந்த ஆத்மா வென்ப தொன்றுண்டென்று மறிவார்.

அந்தரப் பிரவேச வ்விஷ சூக்ஷும ஸ்வரூபப் பைசாசங்களும், இதற்குப் பிரமாணிக மாகும்.

பைசாசங்களின் பலனைப்பேய யறியா நாஸ்திகர்.—பாரமார்த்திக பராபரத்தின் றன்மையை யெப்படி யறிவார்? அது நாஸ்திகமே.

புலாய் விழிகளுக்குப் புலப்படா எத்தையும் நாம் நம்ப மாட்டோ மென்னு நாஸ்திகர்.—இரும்பைக் காந்த மிழுக்கும்போதும், அது பற்றி யிழுக்க நாம் பார்த்ததில்லையே, அது எப்படியோ கூடிற்றென்று, அறி வுழிந்து கூற வேண்டியவராக டானே. நம்புவா ராயின், கொண்ட நாஸ்திகத்திற்கு ஹானி வருமே?

திருசியதத்துவத்திற்குத் தோற்றாச் சூக்ஷும காரியங்கள் தெய்வாதீனமா யுண்டென்றற்கு மந்தர சித்திகளும், மெய்யடியார்களிட முண்டாகிற நாருடபிரகார அற்புத சித்திகளுமே போந்த வுதாரணம்.

நாஸ்திகர் தெய்வ மில்லையென்று விதற்ற நாப் படைப்பாராயின், அவர் பயிலு மொழிகளைத் தானதானே பிர.

சவ அறைக்கு ளிருந்து கற்றுக் கொள்ளாமல் உரைப்பா ருரைகண்டு பின்னா விதண்டை படிப்பதும், யாங்கள் சுயஞ்ஞானிக ளென்பதும் என்ன குணம்?

உரைபா ருரையே;—யெவர்க்கும் பாரம்பரியமாய் நிகழுவதை அவரொத்துக் கொள்வாராயின், அதற்குப் பூர்வாசாரிய ரொருவர் இருந்திருப்பா ரென்றும் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதன்றோ. அப் பூர்வாசாரியரால் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிற காத்தத்துவ நிச்சயத்தை; அவர் தந்த மொழியை யன்றித் தம்மா லொரு மொழியுங் குயிற்றச் சக்தியற்ற காதத துரோகிகளாகிய நாஸ்திகர் மறுப்பதானது.— அண்டத்தை அணு விழுங்க முயன்ற தொக்கும்.

அந்தகார கிரகத்து ளகப்பட்ட பொருளினைப் புன் புலாற் கண்ணுடைய வொருவன், விழித்து விழித்து வீக்ஷணித்தும் காண்பதில்லை. அப்படிக் காணாததால், அங்கு யாதொரு பொருளுமில்லையென்று அவ னுரைப்பதுபோல் ஆணவமல ஆவரணத்தான் மூடுண்ட சிற்றறிவையுடைய நாஸ்திகர் எவ்வகைத்தாயக் கடவுளைக் காண ஆள்வினை புரியினும், தங்க ளறிவினு லாவது, புலால் விழியினு லாவது காணார். விகசித போதமாகிய ஞானதிருஷ்டி யுடையாரே காண்பர்.

ஜடவிழி ஜடத்தையும், சூட்சுமவிழி சூட்சுமப் பதத்தையு நோக்கத் தகுதியுடைத் தென்னு முறைமை மறந்து, முகத்திலுள்ள ஊனக் கண்ணையன்றி, அகத்திலுள்ள ஞானக் கண் இன்றென்று கண்மணிடந்து "கண்டதே காக்ஷி, கொண்டதே கொள்கை" என்று கதைக்கும் அனீச்சுர வாதியர் துயிலுங்கால், 'கருக் கண்ட கண், எது வென்று தீர்ப்பாரோ வறியோம்.

இந்நிச்சயம் விளங்கற் பாலதாய இந்நூலின் பீடிகையினும், நூலாரம்பத்திலும் உதாகரித்துக் காட்டி யிருக்கின்றனம். சிறக,

பிரத்தியக்ஷத்தைமட்டு நம்புவோமென்னு நாஸ்திகர்.— தன்னை யீன்ற வின்னுளென்று எவ்வாறுணர்ந்தார்? அக் காற் கண்டவர் சொற்படி அந்தை யுணர்ந்தோ மென்பா ராயின், கடவுளைக் கண்டவர் சாற்றிப் பொறித்த சாஸ் திரப்படி கடவுளுண்டெனபதும் அன்னோ ருணராது போக மூளை உறக்கமா? தன்னை யீன்றளைத் தானறியா விடினும் பிறர் மகவீனுவதை நாம் கண்டலால் அது பிரத்தியக்ஷ ருஜுவென்பாரேல், கடவுள் ஜகசிருஷ்டி செய்ததை நாம் காணாவிடினும் குடத்தைப் பண்ணுவது குலாலனென்று நாம் பார்த்தபடி அதுவும் பிரத்தியக்ஷ ருஜுவென றறியா துளறுவது அவிவேக மாமே.

கடவு ளிருந்தால் அவர் அப்போதைக் கப்போது எல் லாரையும் ஏன் அடக்கியாள வில்லை யென்று நிரீசுர வாதிகள் கடாவுவார்கள், அவரருளில்லாமல் எவன் காலனை வென்றுயர்ந்திருந்தானென்றும் அவரோட்டுவிப் பார? ஆனால், பஞ்ச பூதங்களின் செயல் மாறுபடுத லியல்பு அதற்கொரு காலம் காரணத்திற் குட்பட்டுத் தருமென்னிலோ, பிரகிருதி மாயையும் கடவு ளதிகாரத் திற் குள்ளாயினன்று ஏன் றெழிலை யியற்று கியல் டென்பதையும் அனேகரோர்த்துக் கொள்ளார் தொந்த தென்ன நடு? அல்லாமல், ஒருவன் தமைசெய்த காலம் ஒரு வித்தை விதைத்த காலமாகவும், அதை யநுபவிக் கும் காலம் அது முளைத்துப் பயிர்த்திட மூசும் போது பலனேக வருங் காலமாகவும் அறியத்தக்கது. இதுவே செயலுக்கின பொதுவான இயல்பு நியாயம்.

ஜீவான்மாக்கள் முன்னமிழைத்த கன்மத்துக் கேற்ப இடமெடுத்து துர்-வித்து அவ்விடம் சுபா சுபங்களையும் மறுமையில் பெறும் சுவர்க்க நிரயங்களையும் புனர் ஜென்ம விருத்தாந்தத்தையும் ஒவ்வொரு ஜீவான்மாவுக் கும் இட்டமாய வெளியிட்டு நிகழ் காம அனுபவத்தால்

மற்ற விரண்டு கால் விவரணத்தையும் முக முகமாய் ருஜுச் செய்து கரதலாமலகம் போலக் காட்டக் கூடிய ஸ்ரீ நந்திகேஸ்வரருடைய உலோகக்கிழி நூலும் கமல மாமுனிவருடைய இரேகை சாஸ்திரமும் எவ்வளவோ காலத்திற்கு முன்னா குணிக்கப் பட்டு இக்கா லிந்தக் கருப்பத்தி னிகழ்வதை யெவ்வரு மறுக்கார். அவ்வாறு ஜீவான்மாக்கள் ஜென்ன மரணப்படுற்று நியாய முண் டாகும் அந்த நியாயத் தீர்ப்புக்கு ஒரு கர்த்தா விருந்து கொண்டிருப்பதுஞ் சத்தியமன்றோ. நிற்க,

மாயை யிலதேல் மதங்களும், சிவ மிலதேல் அறிவு மிலையென்று ஆதாரண மின்றி யறியலாம்.

பாபந்தீன்றன்மையும், பரிகார வியல்பும்

ஒருவனுடைய ஜீவன் அதரிசனமா யிருப்பதுபோல, ஆறாம் பாப புண்ணியமும் அதற்குரிய பலன்களுக்குந் தெய்வமும் அதரிசனமா யிருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இதனாற் பாபத்தையுந் தெய்வத்தையும் மனிதரெள்ளா மல் நடக்கலாகா. மேல்குறித்தபடி தெய்வ முண்டென கிற நிச்சயம் ஒருவனுக் குண்டாமேல், அவன் ஒருக்கா லும் இரகசியமான எவ்வித பாபங்களையு மியற்றான். பிர த்தியக்ஷானுபவமாயுள்ள அரச னாணைக்கு அஞ்சி நடப்ப து தாழ்ந்து நடப்பான்.

ஒருவன் பாபஞ் செய்து மேன்மையாய் உயிர் வாழ்வதி லும், கீழ்க்குலத்தாருக்கு ஊழியஞ் செய்துண்ணல் மிக நன்று.

பரகதி யென்ற சுகத்தை நல்கும் அருளென்ற பரமௌ ஷதத்திற்குப் பாபமென்ற பதார்த்தம் பத்திய முறிவா கும்.

ஆத்மார்த்தம் பரார்த்தமா யுதவுஞ் சத்காமங்களைக் கடவுளனுடவித்துக் கழிக்க வேண்டியதில்லை. அக்கினியை

யடுத்தரா குளிரை வற்றிதஞ் செய்து கொள்வ தற்று, இவனது தோஷத்தை யொழிக்கறகு அவை பிராயச்சித்த வழித்தாகும்.

கடவுளைத்தரிசிக்கற்கான முறைமை முதலியன.

கடவுளைத் தரிசித்தல் தம்மைத் தரிசித்தா லன்றிக் கூடாத விடயமாகும். அது முத்துச் சிப்பியின மாமிசத்தை விசாரக்கருஞ் செய்து ஒளி செய்யு சித்திலத்தைக் கண்டு பிடிப்பது போல ஞானத்தால் தத்துவங்களை நீயதிகளைந்து காணத்தக்கது. அந்த ஞானம் எவ்விதம் விருத்தியாகு மெனனில், மேலுவற ஒழுக்கங்களிலும் பின பேசப்படும் கடடளைகளிலும் தவறாது நின்று நிஷ்காமமாக அதாவது.— ஈஸ்வரப் பிரீதியா யிழைக்குஞ் சத்காமங்கள் சித்த சுத்தியையும், விசாரணை ஞானத்தையு நல்கும். மறுமைப்பலனை யுத்தேசித்துக் காமமாக வியற்றுஞ் சத்காமங்கள் அவைகளை யநுபவிக்கப் பிறவியையே நல்கும்.

இவ்விரு வகையுங் கிரியை சரியை யோக மென்ற வகையிற் பொருந்தும். ஞானத்திற் பொருந்தா. ஏனெனில், மேன மூன்றும் முறையே பூ, பிஞ்சு, காயாகும். ஞானம் பழமாகும். அதுவே **சர்வ க்ரியா சூன்யாநந்த மோக்ஷானு பவமாகும்.**

இவைகளுபவ மூதிக்கற்கு மேலவிளைறவாறு விசாரணை வேண்டும். அவ்விசாரணையிருந்தால் ஆவரணத்தான மறைபட்டுள்ள தன்னையறிய வேறு துணை டாமே யன்றி, காம யோக முதலியவா வறிய வேறு துவில்லை. வேதம் படித்தாலுமில்லை. ஏனெனில், வேதத்தால் ஜடமாகிய பேனா ஓடியும் பாடியும் ஆடியு மறிய முடிவதில்லை. ஆராயவான முடிவதா மெய மெண்ணை றடாறது.

சேமபின கனிமையைப் போசுக் கூடியது காமத்தாலாகும். கண்ணுருடியிலியப்டா யுண்டான களங்கத்தைக்

காண்கக் கண்ணே போதும். அதுபோற் சில பாபங்களை உயா காமங்களாற போக்கலாம். ஆன்மாவை யறிய அதன் ஞானமே போதும் எனவு மோாக.

ஆனுற பாப விநாச நிமித்தமேனும் ஞானிகளுச காமம் வேண்டாவோ வெனனில், * பிராலப்தந் தவிர ஆகாமிய சஞ்சித மென்ற விரண்டும் ஞானியைப் பற்று தொழிவ தாலும் பிராலப்தமாகிய கறங்கு சுழலுங்கால் அதன கால் போல் தானசையாமற் சலன மறறிருப்பதாலும் அது வேண்டியதின்று.

ஞானியானவன் அத தன்மை பெறுமுன் ஆற்றிய புணய காமங்களைத தன்னை விசுவாசித்தவாக ளிடத்திலும, பாபகாமங்களைத் தனனை நிந்தித்தவாகளிடததிலுங் தெய் வச் சித்தப்படி யிறந்துவிட்டுப் பாபபுண்ய காம ரகித ஞய்ப் பிரகாசிக்கத தகுகவருவான. ஞானிக்கு, அக்காம மிரண்டுங் கூடாத காரியமன்றே.

ஞானி செய்கிற யாதொரு சதகாமமும் தனக்கில்லை. ஏனெனில், ஜீவாகட்காக ஈஸவா ஞுதவாசினற புண்ய காமப் பலன்கள் அவ்வீஸ்வரனுக கிலலாதது போன்று.

வேதததி னுடைய கிரியா காண்டததில வாஞச்சிரம தாமப்படி யாற்று கிறகும் யாகாதி சதகாமஙக ளாகிய தபமே சுகமென்று சாற்றியது முண்டு. அஃது — மண் டினற குழநதையின் அழுங்களுக்கு நல்ல அவுஷதங்களை யூட்டு நிமித்தம் அவ்வவதாங் தித்திப்பான பண்டங்களை முதலிற காட்டி யழைதத லனனவாம். இஃது லௌகீக விச்சையுளாா பறறற துரிய ஞானததைப் பொருநரா ரொணபதை யுததேசிதது நிதயமற்ற ஊாதத லோக போகஙகளையேனு மெயதுக வெனற கருணை குறிதது விதிததுதாகும். இது பூாவ பக்ஷமனறி, உததா பக்ஷ மன்று. அலாமல்;

* பிராலப்த மென்பது பிராரத்துவம்.

வைத்து மறந்து விட்ட பொருளை ஞாபகத்தாற் கண்டு பிடிப்பதன்றி காமத்தாற் காண்பதில்லை. அதுபோன் மறதியான அக்ஞானம் அந்தர்முகமாகிய ஆத்ம விசாரத்தால் நசித்து ஞ்ஞானமாகிய பூர்வ ஞாபகந் தோன்றி மாயா தத்துவ பந்திப்பிற கிடக்கும் பிரம்ம வஸ்துவைத் தரிசிப்ப தன்றி, கிரியானுஷ்டானங்களாற் கூடாது. ஆனால் மனத்தின் கண் விருத்தியாகிற ஞானமுங் காம காரியந் தானே யென்று இங்கே யோராசங்கை நிகழும்.—அஃதல்வண மன்றென்று இவண் நிருபிப்போம். புருஷ தந்தரமாகிய தேற்று விதையி னுளைபபானது வஸ்து தந்தரத்தால சேறுறை நீரினின்றும் பிரித்துத் தெளிவித்து அச்சேற்றொடுதானுந் தாழ்ந்து மறைய மாவதனை அத்தை யெண்ணுக. இவ்வித வஸ்து தந்தரம், ஏனைய காமங்களிலில்லாமல் ஜெனித்தே நிற்கும். அதன்றியும் பை முதலிய நாலு யோனி தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன ஸ்தாவர மென்ற எழு வகைத் தோற்றம் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் ஜீவ பேதங்களிலும் பிறந்திறந்து கொண்டே யுழல்வதாகும். அனைவனம் பிரதம உலக சிருஷ்டிமுதல் இதுகாறு முடிவில்லாததையும் அருந்த ஜீவாத்துமாக்கள் கடைத்தேறுவதற்கு இந்நூலிற் சொல்லப்படுகிற வஸ்துஞானமே வேண்டும்.

இந்த வஸ்துஞானமும், அதை விருத்தி செய்யக் கூடிய நிஷ்காமிய பக்தி விசுவாச ஈஸ்வராராதனையுமே எந்த ஜீவனுக்கும் பொதுவாமும, ஏனைய எக்யாதி காமங்கள் பேர்த்து வலாததும் வர்ணாச்சிரமத்தை யனுசரித்தது மாம; அன்றி, திருமுறையாகிய தேவார முதலிய பாராயணம பண்ணல், சிவ சரித்திரங்களைச் சிரவணஞ் செய்தல், சாந்த்ராயண கிரிச்சிர முதலிய விரதங்களை யனுஷ்டித்தல், ஹோமாதிகள் புரிதல், தெய்வப் பிரீதியான பாவினங்கள் பாடி மாலையாகச் சாத்தல், மந்தரங்கள் ஜெபித்தல், கோதான முதலிய செய்தல், தீர்த்தங்களாடல்,

எக்காலும் வாய்மைபேசல், சிவதொண்டுசெய்தல், தொண்டர் தொண்டு செய்தல், பிராண பந்தன ஹடயோக மியற்றல் என்ற பலவித நிஷ்காம காமங்கள் முக்திக்குரிய சாதனங்களா யிருப்பதில், சிவ பூஜையினின்றும் தொண்டர் பூஜை அதாவது.— அடியார்க் காற்றுந் தொண்டு ஜேஷ்ட மானதுபோல குருகடாக்ஷப் பிர்ம்ம க்ஞானோப தேசத்தால் ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிகிறதே வீடடைதற்கு விசேஷமாகும். ஆத்மக்ஞான சொரூபிகளா யுள்ள அடியார்க் காக்குந் தொண்டால் இல்லறத்தார்களும், துறவறத்தார்களுங் கதி பெறலாம்.

பிராமாணியம்

திருவிடைமருதூர்ச் சிவாலயத்தருகில் தங்கியிருந்த திருவெண்காட்டடிகளாகிய பட்டினத்தாருடையவும் அவருடைய சிஷ்யர் பத்ரகிரி யரசருடையவும் உச்சிஷ்ட பிரசாதத்தை யுண்டுண்டு உயிர் வாழ்ந்ததும் ஓர்நாள் அவ்வரசருடைய கைப்பாத்திரத்தைக் கீழே யெறிந்து வுடைத்த போழ்து அது தாக்குண்டு மரித்து விட்டதுமான ஓர் பெட்டை நாயின் ஜீவனானது காசி ராஜனுக்கு அழகிய புத்திரியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்திருக்கையில், அவளது பருவங் கண்டு அரையன் மணமகன் விசாரித்த போர்ந்த அப்பெண் கொடி திருவிடைமருதூர் ஆலயத்தின் மேலை வாயிலில் நிஷ்டை கூடி யிருப்பவர் எனக்கு நாயகருவார் அவரிடந் தன்னை யனுப்பிக்குகவென்று கேட்டுக்கொண்ட பிரகாரம் செய்வித்த அவ்வரையன் முதலியோர் கண் காண பத்ரகிரி யடிகள். அப்பெண்ணினது பூர்வ வார்த்தமான முதலிய வெல்லாம் அவள் வாய்மூலங் கேட்டு பின்னர் அவள் கோருதற்படி முக்தி யருள வென்று கையைப் பிடித்து வன்னம் கீழை வாயிலி லிருந்த தமது குரு நாதரிடஞ் சென்று "சுவாமிகள் உச்சிஷ்டப் பிரசாதமுண்ட நாய்க்கும் மறுஜென்ம முண்டோ" என்றுரைத்ததின்மேல், "அது சிவ சம்மதம யாமென் செய்யலாம"

என்றருளித்துத் திருவுளத்தை நோக்கியவுடனே அங்கே பரஞ்ஜோதி தோன்றிட் டடாங்கது. அதற்குள் அவ்விருவரையும் போம்படி யருளிய வாறு சென்று பிறவாத சாயுஜ்ய முக்தியைப் பெற்றார்கள்., அறிச.

மேற்பணித்த நிச்சயத்திலுண்டாகிற ஆத்ம விவேகப் பலனானது.—விவசாயிக்கு முதலிற் றுன்பமும் பின்பு இன்பமும் உண்டாதல்போல பிரமாணநீதமா யிருக்கும். அநித்தியத்தி லுண்டாகிற பலனோ வியபிசாரி யனுபவம்போல முதலி லின்பமும் பின்பு துன்பமுமா யிருக்கும். ஆதலால்;

ஞான பக்குவி யானவன் எக்காலத்தும் முன்னஞ் சொன்ன காமாதி சித்தவிருத்திகள் பதினொன்றையு மகற்றி யிருப்பது மன்றி அடியிற் கூறுங் கற்பனைகள் பதினொன்றையுங் கைக்கொண்டு அவைகளிற் சுட்டிய தீமைகளை யெவ்வாற்றானுஞ் செய்யாமலும் செய்விக்காமலுஞ் செய்ய வுடன்படாமலும் நீங்கி யிருக்கவேண்டும்.

கற்பனைகளின் விவரம்.

(௧) பொய் புகலாமை.
(௨) கள்ளம் செய்யாமை.
(௩) லாகிரி உண்ணாமை.
(௪) கொலை பண்ணாமை.
(௫) குருநிந்தை செய்யாமை.

இவ்வைந்து மாபாதகமு மற்றவரோ செய்யா, ஏனையோர் அசையா.

(௬) துஷ்ட சகவாசம் ஒழிதல்.
(௭) சாது சங்க சகவாசம் விரும்பல்.
(௮) வீண் கதைகளைப் படியா தொழிதல்.
(௯) பலவித சாஸ்திரத் திரிபுகளைக்கண்டு மயங்காதிருத்தல்.
(௧0) எல்லாரிடத்தும் அன்பாகப் பேசல்.
(௧௧) எவ்வளவழகுள்ள ஸ்திரீயே யானாலும் தாயைப் போ லெண்ணல்.

(௧௨) எல்லா மனிதரையும் சகோதரரைப் போற் பாவித்தல்.

(௧௩) எல்லா நுள்ளத்தினு மிருக்கக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல்.

(௧௪) குருவை விசுவாசித்தல்.

(௧௫) கடவுளை நேசித்தல்.

இவற்றுள், ௪ - வது கொலை பண்ணாமை யென்றது:— சிவ சிருஷ்டியிலுள்ள யாவத் ஜீவ ராசிகளையும் வதைக் கொணா தென்றும். காரணம். தன்னைப்போ லறியு மறிவு அவைகள்பால் எவ்வந்தர முள்ளதேனும் அது ஆத்ம சொரூப லக்ஷணம் என்பதா லென்றோக. ஆத்மாக்களுக்குத் துன்பந்தருவதால் சமஸ்த ஆத்மாக்களிலும் அந் தாயாமியா யுள்ள ஈஸ்வரனுடைய அருள் வாராதொழிவதுமன்றி ஆத்மஞ்ஞானமுங் கிட்டா. நரகமுஞ் சம்பவிக்கும். பசுக்களாகிய உயிர்கட்கெல்லாம் ஈஸ்வரன் பதி. அதனுல் அவருக்குப் 'பசுபதி' எனும் பெயரேற்பட்டது. ஆதலொருட்டு உயிர்த்துரோகங் கட்டாயங் கூடாதென்றும், சொற்ற (௧) ஜீவகாருண்யம் (௨) ஈஸ்வர பக்தி (௩) பாசவைராக்யம் (௪) பிரம்மஞானம் என்னும் நான்கு முற்றவரே மோக்ஷவீடடைவா ரென்று மறிக.

காலத்திரயத்துங் கெடாத வஸ்தாகிய சத்தென்றும், அஞ்ஞானமாகிய சித்தென்றும், அதன் கந்தோஷமாகிய ஆநந்தமென்றும் பகரக் கூடிய சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாயுள்ளதே சமஸ்த ஜீவாத்மாக்களும். அந்த மூன்றும் முறையே தோன்றி முறையே யடங்குந் தன்மையுடைத்து. அதற்கு மாறாய் இடையிலொரு துன்பத்தை யாதொரு ஜீவனுண்டாக்குவது துன்பப்பெருக்கே.

இன்னும், கூறிய சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபத்தை யுடைய ஒரு ஜீவனுடைய யதார்த்தத்தி லெப்படி யிருக்கிற

3155

தென்றூல், பூகிளை முதலியவுள்ள ஒரு பிரம்மவிருக்ஷமாயிருக்கிறது. அதின் அடிமரமானது சர்வசிருஷ்டியின் ஆத்மாக்களாகவு மிருக்கிறது. பெரிய கொப்புகள் பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மெனகிற பஞ்சபூதங்களாகவும், சிறியகொப்புகள் இந்திரியமுதலிய தாகவும், தளிர்கள் அந்தக்கரணம் திரிகுணம் திரிமலங்களாகவும், புஷ்பங்கள் பிந்துநாதமாகவும், கனிகள் தத்பராத்மம் பராதமமாகவும், விதை பராத் பராதமமாகவும் இருநூற் புலம் வெளியாகுஞ் சம்வேதக்ஞானப்படி யிருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதனால், ஜீவாத்மாக்களை யுபாதித்தல் சாலவுங் கேடாய் முடியும். மாம்ச முண்ணறகேனுங் கொல்லுதல் உயிர்க்கொலைதான். இந்நியாயம அறிவுள்ள வாத்மா அறியும். அறிவற்றவாதமா அறியர். ஆம் உதாகரணம் ;

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாசவிளக்கம் ருஉ-ருங-ருச-ருரு-வது தூக்குகள்.

"கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங்
கடவுளைப் பூசித் தாலும்
மங்குல்போற் கோடி தானம்
வள்ளலாய் வழங்கி னாலும்
சங்கையில் லாத ஞான
சாத்திர முணர்ந் திட் டாலும்
பொங்குறும் புலால் புசிப்போன்
போய்நர கடை வனென்றே."

"கலையெலா முணர்ந்தா னேனும்
கரிசறத் தெளிந்தா னேனும்
மலையென வுயர்ந்தா னேனும்
மனமய லகன்றா னேனும்
உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க்
குதவிய கைய னேனும்

இலகிய விரக்க மின்றே
லெழுபர கடைடவ னன்றே
"கொலையிலா னுதவு மன்னங்
கூறிற்பே ரமுத மாகும்
கொலையினா னளிக்கு மன்னங்
கூறிலவல விடம தாகும்
கொலையினா னளிக்கு மன்னங்
கொடும்பவ மளிக்கு மூலம்
கொலைஞர்தம் மனையி லுண்பான்
கொலைஞனே யாவ னன்றே."

"இத்திற னருள்கைப் பற்றி
யுயிர்க்கெலா மிதத்தைச் செய்கச்
சத்திய மிரகக மின்றேன்
முத்தியைச் சார்கி லார்சற்
*பத்தியால் யோகஞ் சாரும்
யோகத்தாற் பரம ஞானம்
சித்தியா மிதற்கா தாரஞ்
சீவகா ருண்ய மன்றே".

இனனமும் இதுபற்றிச் சிவஞானதேசிகம் உக - வது வியாசத்திற் றெளிக. நிறக,

இதுவரை நுவன்றதில் கிரியை சரியை யோகம் ஞான மென்றும், பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்றுஞ் சொறறதற்கு மாறுய, சரியை கிரியை யோகம் ஞான மென்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்றும் நால்க ணுவதும். அவற்றுள் மனததின் அசைவு முதல் எவ்விஷயங்களுங் கிரியையா யிருப்பதால் முதலிற் கிரி யையை வைப்பது நியாய மாயிறறு. இதுபற்றித் திவே-தய சடசக்ஷரோபதேசமென்னுஞ் சிவஞானதேசிகம்

* பத்தியென்பது உருமூன்றென்கிற குரு, லிங்கம், சங்கமம் என்பனவற்றின் வைக்கும் விசுவாசம்

கூ-வது வியாசத்தின் ருகூ-வது கேள்வி யுத்தரத்திலும் விளக்கி யிருக்கிறது. ஆகாயத்தைப்போல தேயுவான அக்கினி எங்கனு நிறைந்திருக்கிறதாலும், வாயு அப்படிக் கின்றிச் சில விடங்களிற் சூன்யமாயிருக்கிறதாலும் ஆகா யத்திற் கடுத்த பூதந் தேயுவென்றும் அதிலிருந்து வாயு தோன்றிய தென்று முடிபாம். ஜலம் மரம் கல் இவை களுக்குள்ளும் அக்கினியுண்டு. அதுபோல் வாயு விருப்பு பதில்லை. ஆனால், வாயுவுக்கு உருவமில்லையென்றும், தேயு வுக்கு உருவமுண்டென்றுஞ் சிலர் செப்பி யுயாத்துவர். சீதோஷ்ணததால் வாயுவின் அசைவாகிய காற்றடிக்கப் பரிச முண்டாவதனைய தேயுவு மொன்றிற்ருக்க உருவ முண்டாகும் யதாாத்தத்தில் வெப்பமட்டுமே யதற் குண்டு. இந்தப பூதியட் புரட்டு வியாசரால் விளைந்ததாக ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரர் வெளியிடுகிறார். வியாசராகிய நூல் கள் அனுஷ்டானததி லிருந்துகொண டிருப்பதால் அவ் வணமே மேலிரண்டு வகையையுஞ் சிவஞானதேசிகத் திலும் வைததுக் கூறபபட்டுள்ளன. உண்மை யுணாக.

மேலேசொன்ன கற்பனைகளை யொருத்தன் கைக் கொண்டு பரிபாகப படுவது நல்ல காளைப் பருவமே யாயின உததம மாகும். அதின மேற்பட்டது மததிம மாகும் அதின்மேற்படடது அதம மாகும். ஏனெனில்; பாபகாமங்கள மேன்மேலும் அறியாமைபற்றி வளாவ தாலும், நரை திரை சோம்பு பெருகிகொண்டு வருவ தாலுமாம். சிலர், மூப்புததன்மை வந்ததின பேரிறருன் ஞானசிரியனை யடுககவேண்டுமென்று ஆசையான் மொழி வர். அவருககு உடம்பிலுண்டான நரை திரையைப்போல காமாதி சித்தவிருததிகள் நரை திரை கொண்டிருப்ப தில்லை. அதருல் அது நியாயமன்று.

மேல் வழுததிய காரணம்பற்றி ஜீவன பல்வித பாபங் களாற் பீடிக்கட்பட்டுச் சிததசுததி யில்லாதுழலத தகு

வதுமன்றி மரணம் இன்ன நேரமென்றில்லாதிருக்குந் தன்மை கணித்துமாம். ஜாதக கணிதமூலம ஆயுளைத் திட்டமாய்ததெரிந்து கொள்ளவெனினும் மததியில் அப மிருத்யு எய்தினு மெய்தும். இதற்கு விளங்கம்பாலதாய்;

ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

"இன்றுநன்று நாளைநன்று வென்றுநின்ற விச் சையாற், பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போக விட்டுப் போதுமின், மின்றயங்கு சோதியான் வெணமதி விரிபுனற், கொன்றைதுன்று சென் னியான் கோடிகாவு சேர்மினே."

ஆதலெட்டு சாவகாசங் கோருவதெல்லாம் பிராந்தியே யல்லால் விஸ்ராந்தி யாவதில்லை. நல்ல விவேகமுதித்த வன்றே மூப்புந்தனமை தோன்றி விட்டதெனச் சிந் தித்து முக்திக் குபாயந் தேடவேண்டியது அறிஞா கட னாமன்றே.

, ஒருவன கல்வியைக் கற்றதனுல் நூலின் பயனை வா யாற பறையலாமேயனறி அனுபவிக்க முடியாது. நேயி வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனூர்.

"கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதறகுத் தக."

என்றுசொனனபடி, ஒல்லையி லனுபவததிற்குக் கொண்டு வருபவனே பாலுணரியாவான். அவனே அறிஞன.

கிரியை சரியை யோகம் வரையினுண்டாகிய சித்திக ளெல்லாம் ஒருவனுடைய புதுமணககோல டம்பம் போ லவும், ஞானம் அம மணமகனும அம மணமகளும விவா கோதசவ சங்கததையுஞ் சடங்குகளையும் விட்டகன்று தனித்த கிரகததில் இரகசியமாய்ச் சென்று இரகசியமா யிருந்து இரகசியமான விஷயத்தை அபிமான அச்ச மேது மின்றி இரகசியமா யனுபவிதது ஆநந்திப்பதுபோலவு மிருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னண வின்பம் ஜீவாத்

மா பரமாத்மா [illegible] விக்கும் [illegible] தால் அஃதித்தகைமை யுள்ள [illegible] அனுபவி [illegible] மாவுக்கு வெளியாமேயன்றி இதரனுஞ் செவ [illegible] யிடச் [illegible], அஃது அநிர்வசனீயம்.

பிராண [illegible] அடையோக சித்தியாலு [illegible] பக்தியாலும் [illegible] சித்திக ளுண்டாம். அ [illegible] ஞானிக்கு வேண்டு மென்பதின்று. ஆனால், [illegible] பாசனுனுக்ரகத்தோடு கூடிய பிரம்மஞானி [illegible] களை ஜீவர்கள் பெருருட்டா யாறறலாம். திரு [illegible] நாயனார்

"பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும்."

என்று சொன்னபடி, முத்திக்குச் சித்தி வே [illegible] மென்ப தின்று. பற்றறுத்தலே வேண்டும். புவனபோக சரீர [illegible] ஞ்சையாகிய வெளிப்பற்றும்; அந்தாக்கரணாதி தத்துவ வாஞ்சையாகிய உட்பற்று மறு பது சமுசார பந்தமற்ற துறவுமார்க்கத்திலேயே அதிகமுங் கூடும்.

[illegible] ற வு.

துறவு மார்க்க [illegible] னம் பொன்னிற் பதித்த இரத் தினம் போலாம், இவ்வறத்துறற ஞானம் இரும்பிற் பதித்த இரத்தின [illegible] போலாம். ஒரு ஜீவனுக்கு [illegible] ன து மறுஜன்மமாய எல்லாடபமிறைதன்று மாதவா சாரி யென்னும் [illegible] ஸ்ரீ தேவியார் [illegible] சரு திப் பிரமாண [illegible] ம், ஏனெனில், தானனுபவிக்கவென்று தேடிய [illegible] பயற்றுன தனு [illegible] புவன போகங் [illegible] றுதது வேறு [illegible] லாம். அலாமல், [illegible] லாமே ஹிருதயம் [illegible] காமம். இல்லா [illegible] ஹிருதயம் [illegible] மாகா. இது [illegible]

இந்தக்கறைவை; முதன் முறையாக வெளிப்பற்றாகிய உயிர்ச்சார்பு பொருள்களென்னும் உலகவகையையு மொழித்துப் புறந்துறவாகவும், அதற்குமேல் அதன் கண்வைத்த அவாவினைத் தழைக்காதறுத்து இரண்டா முறையாக இந்திரிய நிக்ரகம்பண்ணி பின்னர் முன்னே றியிருந்த கரண வாதனையையெழாமல் நசித்து உட்டுறவாகவும் கொள்ளவேண்டும். அதற்குமேல் நனவிற் சுழுத்தியைப் பெற்று, அதற்குமேல் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி பண்ணி, அதற்குமேல் ஜீவதரிசனம் பண்ணி, அதற்கு மேற் பரதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேற் சிவதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் துவைதமான ஜீவ வியல் கெட்டுச், சிவ வியலாகிய அத்வைத ஐக்கிய கூடவேண்டும். அவற்றினுள் வருகிற விவரணத்துடன் அவ்வனுசந்தான வியல்பு கணித்துப் பின்னே விவகரிப்பாம்.

மேலே வலத்திய வெளிப்பற்றிலுற்ற மனைவி மகார வாஞ்சையைப் புறப்பற்றென்றும், சரீரவாஞ்சையை இடைப்பற்றென்றும் மூவகையாய்ச் சிலர் சொல்லுவர். அப்படியாயின், பற்று மூவகையாம்.

உட்பற்றொழிந்தோரிற் சிலர்பால் புறப் பற்றிருப்பதாகவும் காணும் அஃது.— வேரறுந்த கொடி சிறிது போது பச்சென்றிருத்தல் போன்றும். இங்ஙனம் அகப் பற்றாகிய வேரை முதலிலகழ்ந்துவிட்டாற் புறகம் புறப் பற்றாகிய கொடி தானேயுலர்ந்துபோமே யென்றாகிக் கவரும். அது முறைமையன்று. ஏனெனில்; முட்களுடைய செடியை கொடியை முதலிற் களைந்து பின்னர் வேர்களை யகழ்தல்போல புறப்பற்றையே முதலிலறுக்க வேண்டும். இவ்விதமே திருவள்ளுவர் திருமூலர் திருவெண்காட்டடிகள் சாந்தலிங்கஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குமரதேவர் தாயுமானவர் முதலியோர் சம்மதமும். ஆனால் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னு முக்குற்றங்களான முட்களி

லலா ஞானஜனகன் முதலியோர புறப்பற்றாகிய தளைவு களைக் களையாமல வைத்துக்கொண்டு உட்பற்றாகிய வேரை யகழ்ந்ததுமுண்டு. இது பொதுவிதியன்று. காரணம. முக்குற்ற முடையாரோ ஜகமுழுதுமாயுள்ளார். காத்துழி கடகம் பிடித்த வனைக் கொல்லாவிரதி யல்ல னெனல் போல், இந்திரிய வாசனாபோகியையும் இந்திரிய நிக்ரக முடையோ னல்லனென்று ஓரலாம். சைதன்ய சாநித்ய சந்தப பிரம்மாநந்தமாகிய யானையை யிளையாய்த்தேடுகிங்கம, யானை தப்பிப்போயிற்றென்றால் விஷயாநந்தமாகிய தேனையை யுண்ணுமா? உண்ணு. ஜனகாதி நால்வர்க்காகப் பரமபதியாகிய சிவனே துறந்து கல்லாலின் கீழடைந்து ஞானசமாதி முறையை யறிவித்ததாக ஆகமங்கள் சொல்லுமாயின், உயிர்த்தொண்டர்களாகிய திரிமலத்தோர துறவிலாது கொளுஞ்சமாதி என்னசமாதி? அந்தோ மோசம்! மோசம!!

ஆணவமாகிய அகங்காரத்தோற்றமும் * ஆத்மாவின் சாயையும் அயமும் அக்கினியும போலப்பிரிவின்றிக் கலந்துள்ளதை க்ஞானத்தாற் பிரிந்துத தனனைத் தரிசித்துச் சச்சிதானந்த மஹோற்சவங் கொண்டாடுதற்குத் துறவே இரக்ஷாபந்தனமாகிய காப்புக்கட்டாகும்.

துறவுக்குரிய கட்டளைகள்.

பற்றறுத்து மனம் ஏகாகாரப்பட்டுத் துறந்த விவேகியானவன்;

(க) கௌபீனமேனும, சுத்த வஸ்திரமேனும் அழுகில்லாததா யணியக்கடவன்.

(உ) வஸ்திரமகிதப் பூஷணாதிகளையும், வாசனைகளையும் அபேக்ஷியாதிருக்கக்கடவன்.

(௩) தான் புசிப்பதில் வாய்த்ததை வாங்கிச் சுவையின்றி யுண்ணக்கடவன்.

---

* ஆத்மாவின் சாயை. சிதாபாசன்.

(௪) அன்பிலாரளிக்கும் அன்னபானாதிகளை அருந்தாதிருக்கக்கடவன்.

(௫) [illegible]றையற்ற பல்லோடு நிகழக்கடவன்.

(௬) அவசியமானதன்றி மற்றும் வார்த்தையொழிந்தவனாய் வாழக்கடவன்.

(௭) * தசனங்காட்டி நகையாதிருக்கக்கடவன்.

(௮) பாஷண்டவாதமான மதாபிமான தர்க்கங்கட்குக் கர்ணங்கொடாதிருக்கக்கடவன்.

(௯) வர்ணாச்சிரம பேதாபேதங்களை விட்டுவிடக்கடவன்

(௧௦) ஆசிரியனையும், அறிஞர்களையும், ஆரணிய வாசிகளாயுள்ள தபவேஷதாரிகளெவரையும் வந்தித்துக்கொள்ளக்கடவன்.

(௧௧) யாவரேனும் தனக்குச்செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகளைச் சிவப்பிரீதி செய்யக்கடவன்.

(௧௨) வெப்ப தட்பஞ் சகிக்கக்கடவன்.

(௧௩) தரையிற் படுக்கக்கடவன்.

(௧௪) ஊணுறக்கத்தை யற்பமாக்கி யோகநித்திரையா யுறங்கக்கடவன்.

(௧௫) பல்லிடத்தும் பயமிலாது உண்ணோக்காயுலாவக்கடவன்.

(௧௬) பிறர்தம் பிழைகளினும் வியப்பென நோக்காதிருக்கக்கடவன்

(௧௭) அறியாமையால் பிறர் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளக்கடவன்

(௧௮) பெருமை யில்லாதவனாய்க் குழந்தைகளைப் போற் குணங்காட்டி யிருக்கக்கடவன்.

(௧௯) நானெனவேதுனும் அபிமானச்செருக்கை யறுக்கக்கடவன்.

---

* தசனம் : பல்லு.

(௨0) சென்றதையும், நடப்பதையும், வருவதையுங்குறித்துக் கவலையற்றிருக்கக்கடவன்.

(௨௧) ஒன்றில் விருப்பு வெறுப்பின்றி, நலமும் பொலமும் சமமாய் பொன்னும் ஓடும் ஒன்றென மதித்து நிர்விகற்பமாய் விளங்கக்கடவன்.

(௨௨) ஈஸ்வரோபாசனையை இடையறாது விருத்திக்கக்கடவன்.

(௨௩) தனது தபானுபவத்துண்டாகும் சிவரகசிய தோற்றங்களை அவசியமின்றி வெளியிடாதிருக்கக்கடவன்.

(௨௪) தன்னுடைய யெண்ணத்தைத் தனித்திருந்தே முடிக்கக்கடவன்.

(௨௫) பரமசிவத்தின் பதடபிராப்தியாகிய கைலாய வீடடையுமளவும் இந்தத்துறவிலிருந்து சாதிக்கக்கடவன்

துறவிக்கு ஞானஜலசந்தானமே ஸ்நானமும், உகந்த கோலமே ஆசாரமும், வாயந்ததை வாங்கி யுண்பதே பூஜையுமாயிருக்கும். இந்நிலையையே சுத்தசமாதியென்றும் ஆன்றோ ரதிப்பார்.

மேலே பிரகடஞ்செய்த கட்டளைகளிற் சில பரிசுகள் குறித்து இங்ஙனந்தெளிவாய வெளியிடுவேம். ௨௰ - வது கட்டளையான ஈஸ்வரோபாசனையை விருத்திப்பதெப்படியென்னில், தனக்கு ஞானாசிரியர் போதித்த முறைகொண்டே. அதில்,—கடவுளைப்பரில் நல்ல பிரியமாயும், மரியாதையாயும், பிதா பிள்ளையென்கிற முறையாயுமிருக்க வேண்டும். வாத்சல்யமாய, அதாவது உளளுருக்கமாய் நாடவேண்டும். கன்றைத்தேடிப் பசு கதறுவதுபோற கதறவும் வேண்டும். தன் ஏலா நிலைமையை நினைந்து பிதாவே! நீர் என்று வந்தருள்வீரெனப் பெருமூச்செறிந்து மயிர்க்கூச்செறிய என்பு நெக்கு நெக்குருகத்

தேங்கித்திகைத்துத் தியாத்துவஞ்செய்து காலகதிடைக் குமோழிவென வுள்கிக் கண்ணீருகுத்துத் தாரை தாரையா யொழுக அழவும் வேண்டும். நல்ல தோத்திரமாய வேதாந்தரசமாய்த் தானேயாவது பிறர் பாடியதையாவது அனபாய்ப் பாடவும் வேண்டும். அப்படிப் பாடுவது அதிகச் சப்தம் போட்டாவது, ஆலாபனம் பண்ணியாவது, அன்னியர் செவிக்கின்பமா யிருக்கவேணுமென்றாவது பாடொண்ணு. ஏனெனில்; மனம் சந்தவழி செல்லுமெனபது பறறியன்றோ. ஆதலால், இரக்க வுருக்கங்காட்டி தெய்வ முன்னிலையிற் சொல்லுவதுபோல இலாலணைப பதமாய் விளைவில்லாததாயப் பாடவேணடும.

பிராயாணியம்.

பிரமன் தேவர்கட்கு வடமொழியிலருளிய பிரமகீதைப்படி, தத்துவராய சுவாமிகள் தென்மொழியிலருளிய பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதப்போருளின் சேடமும் தைத்திரீய வுபநிடத தாற்பரியமுரைத்த வத்தியாயம் சரு-வது செய்யுள்

"உலகியலபாங கீதைக்கு முவந்தருளு மிறையென்று, விலகியவை திககீதைக் கேள்செய்யா னிறையதனை, நலமிகுபத பொருள்வேண்டி. நலமிகுபத தியிலேனும, பலமிகுநற் கீதைகளே யெப்பொழுதும பாடுவான்."

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர் சருவாசகத் திருச்சதகம்

௯௧ - வது பாட்டு.

"ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செயவதொன் றறியேனே."

இப்படிக்கான நிஷ்காம பக்தி விசுவாசத்தால் தெய்வ நேசங் கிடைப்பதுமன்றி, உண்மைஞானமும் உண்மைய ருளும் பிரகாசிக்கும். சிறந்த பக்தி விசுவாசத்தைக் கட்டுவாங்கனென்ற அரசன் இரண்டு நாழிகை செய்ததி னின்று அப்போதே அரிய மோக்ஷத்தைப்பெற்றதாகவும் பிறவும் அனேகா அவ்விதம் பெற்றதாகவும் அபூரிதமின்றி வெளியாவதால், அவ்வித பக்திவிசுவாச சாதனங்கள் சிறந்த தத்துவக்ஞானிக்கும் அவசியம் வேண்டியதுதான்.

பரமசிவத்தின் அருளனுக்கிரகமாய்ப் பெறற்குட் புவன போக மூலமான திரப்பியமெனும் பொருள் எதிரிடை யாகும் அதைத் தொலைத்துத் தம்மை நாடினோர் தடஸ் தமான ஆத்மாவுக்கே சிவம் அருள்புரிந்து தேவையான சிறப்பைத் தருமே ஸம்ப்ரம. ஆசையுள்ளவனெப்படியாவ னேல், அவனிடத்துள்ள தெய்வமே முரிந்துகொள்ளும். இது சிவசுபாவமே

தவத்துக்கங்கமாய ? டையேயாய சிகையேனும் வளா க்கவேண்டும். அல்லது முனைம தரு செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இதன் பிரயோஜனம்பற்றிய பிரமாணம், சிவபுண் ணியத்தெளிவு ௯௩ - ௯௪ - வது தாரகள்.

"பத்தர் நான்முறை வேணி பரித்திடி
லொத்த வற்றறு வேணியா யொன்றிற்கு
மெத்து மக்கவை மேத பலத்தினைச்
சத்தியமமவை நாம் அறுரு சாரதமே"

"அண்ட வாணனுக் கன்பொடு முண்டிதங்
கொண்ட நீளசிகை யாயினுங் கொண்டுளோ
பண்ணு ருந்ர மேத பலத்தினோ [ர்
றெண்டி யழிந்த தினம்பெறு மெய்துவார்"

தமவேஷதாரிகளாகிய ஈசனடியார் எக்குலத்தாராயி னுந் தென்படில் சங்கோசமின்றி வந்தித்தல் கடமை.

மாறுபடிற தீதாகும். இல்லறத்தும் துறவறத்தும் இது பொதுவே.

பிரமாணம்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாசவிளக்கம்

௪௨-வது யாப்பு.

“எந்தக்குலத்திற் பிறந்தாலு
மீசனடியாராக விழுக்கில்லை
நிந்தைசெய்தோர் நரகுறுவார்
நித்தனுணை யையமில்லை
மைந்தரோடு மனையோடு
மாளாதிருந்த நிதியோடும்
எந்தையடியார் மனங்கலங்கி
லீரேழுலகுங் கலங்காவோ”

துறவுநெறி நின்றோர்க்கு மனத்தில் இகழ்தலும் புகழ்தலுமில்லாமலும், பிறரோடாந் தனைணுமலும வாய்ந்தீதையே யுண்ணவேண்டும். காடிகூழுண்ணுங்கால் வெறுப்புறல் தவக்குற்றமாம். வாய்ந்த பலியைச் சிவச்செயலென்றே யுண்ணத்தக்கது. மற்றப்படி யெண்ணல் ஜீவச்செயலாய் முடியும்.

சிவச்செயலை மறந்து ஜீவச்செயலால் தனக்கு இடுக்கண் வருவதாயச் சிந்தித்து எவரையுஞ் சபிக்கொணாது. தபமுடையோ ரவரிதஞ் சபிப்பது சிறு பிள்ளைகள் பால் லீலையில் குட்டினவ னிருக்கக் குட்டாதவனை மற்றொருவன் காட்ட அவனைத் தாக்குவதுபோலாகும். அதனு லரியதபமும் போம்.

போந்தசான்று.

அந்நூவுதைப்பாணி.

“கோப மிக்கப்போ தேவ ராகுவார்
குறுகு வோர்தமைக் கொடிய நோய்புகும்
சாப மிடுமோ தவர்க ளாயினுர்
தலைமை மிக்கதந் தவமி ழப்பரோ”.

தவநெறியி லிருக்கப் பசிவந்தா லுண்பதும், அதிக நித்திரைவந்தா லுறங்குவதும், பகல்நித்திரை புரியா திருப்பது மொழுங்காகும் பிறவித் துன்பத்துக் கஞ்சினோர்க்கு நித்திரையும் வாரா. பின்னர் பேசப்படும் ஞானசமாதி கூடாதிருந்து உறங்கு நாளெல்லாம் மனிதப் பிறப்பான நாளினும் வீணேகழிந்த நாளாகும்.

நோயக்கிடமின்றி மிகாமலுங் குன்றயாமலு முறங்கிச் சித்திரமட்டோற் சுகாசனத் தசைவற விருந்து யோகம் பயிலில், காமம் திலமேனும் வராதது. நித்திரை மிகுந்த விடத்தும், சமாதிகூடுமிடத்தும் மன மிறத்தலினாலும், பசிமிகுந்தவிடத்தும் உடலை நிசரிக்கு மிடத்தும் மனக்களிப்பு மடிதலினாலும், பிரவிடப் பிணியை நினைக்குமிடத்தும் வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் முறையே அச்சமும் ஆசையுந் தோன்றலானும், காமம் பொருந்தற்கிடனின்று. புழுக்குடையு மலப்பொதியாகிய யாக்கை என்றைக்கு நீங்க யாஞ்சுகப்படுவே மென்றுள்கும விவேகி, சரீர சம்பந்தமான பெண்ணாசையை யிச்சிக்க ஹேதுவில்லை. நாய்க்குத் தருவிற றத்திய அனில் கிட்டாதுபோயினும் கண் டிச்சைப்படல்போல் முன்றுணுற்ற மாதவமுடையாரிற் சிலர் மாதரைக் கூட வியலாவிடினும் அரம்பையாதி ஸ்திரீகளை நோக்குற் றறிவழிந்தனர். அஃது துறவாமா? சிறு கன்னிகைகளைப் பரிகாசமாய் இவளென் பெண்டென்பவன்; தன்புத்திரியை அன்னையென்று சொல்லத் துணியான். ஆதலால் அதுவுங் குற்றமன்றே. ஆயின், இவ்விடயத்துப் பிழைபடாதுயவ தெங்ஙன?

ஆண்குறி யெழுப்பமற்ற விருத்தாப்பியனும் நபும்சகனும் ஆண்மைமற்றவனும் ஸ்திரீகளைத் தழுவவிரும்பலால் அது மனத்தினிட முண்டாகிற காம மாகவும், வியசனத்தாலேனும் துறவுநெறியாலேனும் ஸ்திரீகளி னின்பத்தை விரும்பாதவனால் ஆண்குறி யெழுப்பமானவுடன் அவ்

விரகந் தோன்றலால் அது உணவினிடமுண்டாகிற காமமாகவும் இருவகை காணலாம். இவ்விரு வகைக்கு மிடமான உணவையும் மனதையும் அடக்குதலன்றி ஒருவருக்குங் காமமோ யடங்கா. இது துணிபு. உணவு விவரத்தைப் பின்வரு முத்தி யிலக்கண வியாக்கியானத்தி லுணரலாம்.

கற்புடையாளுக் கிக பரத்து மின்பம். வியபிசாரிக் கிக பரத்துந் துன்பம். அதுவன்றிய நிராசை யுடையார்க் கிக பரத்து மின்பமும், கூடா வொழுக்கமுடைய கபட சன்ஞசிகட் கிக பரத்துந் துன்பமுமே யாம்.

துறவி, யுணைபவு முறப்பட்டனவுமான இருவகைப் பண்டங்களையன்றி வேறெதையு மேற்றுக்கொள்ளலாகா.

பாழ்ங் கோயிலை முதலிய விடங்களில் இராக் காலங்களி லிருக்கினும், சிவனாற் காக்கப்படு முடம்புக்கு மத்தியில் யாதொரு அழிவு மில்லையென்று சிவச்செயலை விடாதுகொண்டு யாக்கையை யிறைவன்பா லொப்புவித்து ஞான மொன்றினையே பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பேய்களானும் பூதங்களானும் தேவர்களானும் ஞான சமாதிக் கிடையூறு சம்பவிக்கினும் விடாப்பிடி பிடித்திருத்தலே இலபிக்கு முக்திக் குபாயம்.

தைத்யர் இராக்ஷதர் தேவர் முனிவர் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலியோர் அஷ்டமஹா சித்திகளையும் ஊர்த்த போகங்களையும் ஏற்கும் பொருட்டு பீதி நேசம் ஆசை கருவம் அபிமானம் பசி தாகம் முதலியவை இறையேனு மனத்தின்கட் பொருந்தாது நீத்துத் தவமிழைத்தெய்துவராயினர், அச்சித்தி புத்திகட்கும் ஜேஷ்டமான வீட்டின்பமாகிய நித்ய வியாபக பூரண போகவிஷயத்தினை மேம்பகர்த்த பீதி முதலியதுளரோ ரெய்துவரோ? எய்தார். ஆதலால், அவைகளைக் களைந்தே தபானுபவச் சுவானுபூதியி லுயர வேண்டும்.

ஜீவகரணங்கள் சிவகரணங்களாய் விளங்குவதே அருட்
டரிசனமாகும். அந்தத் தரிசனமே தன்னையுந் தலைவனை
யுந் தரிசிக்கச்செய்யும். தன்னைத் தரிசிக்கும் போதமா
கிய **சிவஞானதீபத்தை** அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரஞ்
செறிந்த அகத்துழி பிரகாசிக்கச் செய்யு மவதரம் அங்கை
மற்ற படிகம் போன்று தானாக வியாபியாய்ச் சிவத்தி
னறிவிலே கலந்து நின்று கண்ணுங் கதிரவனும்போ னிக
ழும் ஆன்மாவைக் காண்பதுடன், அங்குள்ள இரகசிய
மெல்லாம் ஒழியாது தோன்றும். அவ் விரததாநுதத்
தைப் பின்னே பேசப்படும். இம்பர் குயிற்றுவ தென்னை
யேல், பிராணாயாமத்தின் அடையோகத்துக்கு எட்டங்க
முள்ளதேபோல், நுவலுற சிவஞானத்தை அப்பியாசிக்
கும் ராஜயோகத்துக்கும் எட்டங்க முண்டு.

எட்டங்க விவரம்.

(க) **இயமம்.** அதாவது — விஷயங்களில் மனத்தை
விடாது தடுத்தல்.

(உ) **நியமம்.** அதாவது — ஆத்மாவை அசுத்தப்படுத்
தக்கூடிய விஷயாதிகள் தன்னிடந் தோன்று
மாயின அப்போதைக் கப்போதே நீக்கித் தன்
கொள்கையை மேற்கொள்ளல்.

(ங) **ஆசனம்.** அதாவது — தனக் குபாதியில்லாமல்
எப்படியாவது நிருபாதிகமான ஓராசனத்
திருத்திக்கொள்ளல். அது கிடக்கையிலேனும்
இருக்கையிலேனுங் கூடும்.

(ச) **பிராணாயாமம்.** அதாவது — இரேசகத்தையும்
பூரகத்தையுங் கும்பகத்தாற் றடுத்தல். எப்ப
டியெனில், உண்மையற்ற கடாமடாதி தோற்றங்
களை யுண்மையென விச்சித்து வாயுவைப்போற்
சுழலுகின்ற வாயு வம்சமாகிய மனத்தை விருத்

தியொன்று மின்றி ஹிருதயகமலத்தி லடைத்தல்.

(ரு) **பிரத்தியாகாரம்.** அதாவது — பகிர முகத்திற் செல்லும இந்திரியங்களை அந்தா முகத்திற் றன் மனதோடு சேர்த்து உறுதியாய் அதாவது இந்திரிய விஷயாதிகளாகிய பலடாணங்கள மனமாகிய பாஷாணத்தின் மீது குப்பல் குப்பலாய் வாந்து பாயினும் அது அசைக்கப்படாதிருப்பது போன்றும். விஷயாதிகளில் வெறுப்புற்றவனுக்கே இது சாததியமாம்.

(சா) **தாரணை.** அதாவது — அநதா இந்திரியங்களால் துவைதமற்ற ஒரோ வஸ்துவை உள்ளுக்குள தியானிததல். விவரம் விஷயவாதனையினறி பரமாத்மாவை நோக்கி நிறறல்.

(எ) **தியானம்.** அதாவது — தற் சொரூபததை நாடுதல். தாரணையினை மேனபாடே இநதத் தியானமாகும. இது எலலாருக்கு மெளிதிலெயதா. ஆதலால விஷயாநந்தஙகளிற பகிர முகம் போம் மனததை மீட்டு மீட்டு நிரோதஞ் செயது பரமாதமாவை எஙகு நிறைந்து பூாததிகரமான சினமய சொரூபமாய்த தியானிக்கத் தகககு. இதுவே **பிரம்மோபாசனை.**

(அ) **சமாதி.** அதாவது — உள்ளும் புறம்புமு ஒளிவாகத தானேவிளஙகி அசஙகமாயத் திரிபுடியைக்ய ஞேயததமூநதி நிறறல்.

பிரமாணம்

ஸ்ரீ குமாரதேவர் பிராயசித்தி யகவல்.

"காமாதிகளைக கைவிடலியமம்
விட்டபொருள்கண் மேவிடிற்றள்ளி
நிற்குதனியம நிருபாதிகமாய்

ஓராதனத்தி லுறைகுத லாதனம்
நாமரூபத்தை நாடுமனத்தை
இருதயமதனி லிருக்கப் புகுத்தல்
பிராணயாமம் புறவிட்டயதைப்
பெயர்த்துளே மீட்டல் பிரத்தியாகாரம்
விடயவாதனையை விகற்பற நிறுத்தல்
தாரணையாகும் தற்சொரூபத்தை
நாடறியான நவிற்றிடுபுறமும்
உள்ளுமறவவ வொளிதானேயாய
ஒத்துநின்றிட லே யோகியசமாதி
ஆதலினிந்த வட்டயோகமதும்
பிரமசித்தி பெறுதற்கங்கம்.”

அங்கம் எட்டில், ௬-முதல் ௭-வரையுள்ளவை **துவைதமாகிய** சபீஜ மெனனும் **சவிகற்ப** மாகவும், ௮-ந்து **அத்வைதமாகிய** நிர்பீஜ மெனனும **நிர்விகற்ப** மாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

சவிகற்ப நிர்விகற்பவிவரம்.

சவிகற்பம் ௨-விதம் அதாவது **திருசியானுவித்த சப்தானுவித்த** என்பனவாம.

மேற்படி சவிசம்டமாவது — மனோவியாபாரத்துக் கெல்லாம் ஆதமாவே சாக்ஷியென்று கண்டு அந்தைத தன்ஞானததாலறியப பரமாதமாவைத தியானிதது நிற்றல்.

நிர்விகற்பாவது — சமாதியிற்றன்னை யறிந்த வவதரம் காசமற்ற கண் சூரியப்பிரகாசத்தோடே சோதல் போற் பரிச்சேதனமின்றி விபுவாய் பிரமமாகிய பரமாத்மா நானேயென்று நிற்றல.

சவிகற்பத்தில் திருசியானுவித்தமென்பது — வெளி வஸ்துக்களை நோக்கி அவைகளின் சத்தினின்றும் நாம ரூபத்தைப் பிரித்தல்.

சவிகற்பத்தில் சப்தானுவித்தமென்பது — சச்சிதானந்த பிரம்ம மட்டுமே உலகிலுண்மைப் பொருளென்று தியானித்தல்.

குறிப்பிட்ட வஸ்துவினிடத்துக் கூடிய சவிகற்ப சமாதியின் முதிர்ச்சியே அகண்டமாய் நிற்கக் கூடிய நிர்விகற்பத்தை யளிக்கும். சவிகற்ப மற்றது நிர்விகற்பம். இதுவே **சிவோஹம்பாவனை.** சோஹம்பாவனை யென்றுஞ் சொல்லுவர். 'சோஹம்' என்பது — அவன் நான் என்னும் ஓர் மஹாவாக்கியமாகும்.

'நிர்விகற்ப சமாதி வாய்க்குமுன் ஒருவன் நானே பிரம்ம மென்று சொன்னாலும், பாவித்தாலும், நினைத்தாலும் பிரம்மஞானத்தை அற்பமும் பெறுமல்ல கொடிய நரகமே போய்ச் சேர்வன். பிரம்மஞான நிஷ்டை யொருவனுக்குண்டாகித் தன்னையுந் தலைவனையும் தெரிசித்திருப்பானாயின் பரிசுத்த தேஜோமய ஞானசொரூபியாய், எவ்வாற்றானு மழிவற்ற ஜீவன் முக்தனாய், சர்வ அண்ட பிண்ட சராசரங்களினும் நடந்த நடக்கிற நடக்கப்போகிற சமஸ்தத்தையு மறிந்தவனா யிருப்பான். இந்நிலைப் பிடிபடாமல்,' அத்வைதக் கொள்கையிலனேகர் நானே பிரம்ம மென்றலைந் தருளில்லாது கெட்டார்.

இயம்பிய எட்டங்கத்திலும் ஞான சிவராஜ யோகத்துக்குப் பிரதானமானவை தாரணை தியானம் சமாதி என்ற மூன்றுமே. ஏனையவை தாரணையிலடங்கி யிருக்கின்றன.

சவிகற்பசமாதி, தாரணை தியானம் போல அகமும் புறமுஞ் செய்யலாம். ஞான சிவராஜ யோகமானது உள்ளுக்

குன்றேனா[illegible]ளிக் கூயிக்கரிய காலத்திலும். அவ்விதமே [illegible]ருக்கவேண்டும் [illegible] சமாதி முறை கூடும் விதத்தை பின்னே காண[illegible]. ஆண்டே பிராணாயாம விவரமுந் தெளிவாய வெளியாம். இம்பா கவனிட்ட தெவ்வேயேல்;

திரிபுடி விவரம்.

சமாதியிற் கூறிய திரிபுடி யாதெனில், (௧) ஞாதுரு (௨) ஞானம், (௩) **ஞேயம்** என மூன்றும். ஒருவஸ்துவைக் காணக்கூடியவனே ஞாதுரு. அப்படிக்காணக் கண்ணுயிருந்ததே ஞானம். அந்த ஞானத்தாற் காணப்பட்ட சைதன்ய வஸ்துவே ஞேயம். இவற்றுள், ஞாதுருவைத்யான முதலிரண்டும் மூன்றாவதான வஸ்துவின் தன்மையைப் பொருந்துவதே ஐக்யம்.

தியான மகத்துவம்.

ஏழாவது அங்கமாய் வழுத்திய தியானத்தை சிந்தை மருவுமுட னொினும் செய்யப்படுவது பதின்மூன்றிமை நேரமாயின் கோதான பலனையும், நூறிமை நேரமாயின் ஆயிர மஸ்வமேதப் பலனையும், அரைக்கடிகை யாயின் இலக்ஷ மஸ்வமேதப் பலனையும், ஒருகடிகை யாயின் இராஜசூயயாகப் பலனையும், பதினைந்து கடிகையாயின் இலக்ஷம ராஜ சூயயாகப் பலனையும், ஒரு நாளாயின் பிரம்மப் பிரசாபத்தி லமாதலையு மடைவித்த தருமென வறியலாம்.

உதாரணம்.

வசிஷ்ட மஹாமுனிவரருளிய ஞானவாசிட்டம்
தேவபூஜைக்கதை ௩௭-௩௮-௩௯-வது
செய்யுள்கள்.

"திகழாக் துமத்தது வத்தியையா[illegible]
தியான முபகா ரங்களிரு[illegible]

நிகழ்பூ சனையர் [illegible]
பிறிதோர் மோறசனிலுற்
புகழுமைய யுணர்வு கிடையாது
பூரண தியான பூசையினை
யிகழ்மூ டர்களசெய் யினும்பதின்மூன்
றிமைப்பிற் பசுவீந்துளபேறும்."

"இயலார் கடவு ளாந்தன்னை
யிமை நூறளவும் பூசிக்கி
லயமே தத்தி லாயிரமாம்
பேறு மனோநா ழிகைப்பூசை
முயலவா ரிலகக மயமேதப்
பயனைப் பெறுவர் முறைமையினாற்
பயனார் பூசை யொருகடிகை
பண்ணில் ராஜ சூயபலம்."

"பாச மின்றி யுள்ளுணர்வைப்
பதினை கடிகை பூசிக்கில்
ராச சூய விலக்கநிக
ரிவ்வா றொருநா ளருச்சிக்கி
லாசி லாத பரவொளியி
லமர் லாகு மிதுதானே
யேசில் பரம யோகமிது
தானே பரம கிரியையுமே."

வழூதிதய சமாதியில் அறிவு மயமான ஆதமாவைத் தரிசிக்க வருமுறையும நிற்கு கிலையு மெப்படி யென்னில், போககாண்டம் ஏழில் (க) மாயையைச் சிவதத்துவமும், (உ) கலை (ங) காலம் (ச) நியதி இவைகளைச் சத்திதத்துவமும், (ரு) இராகத்தை ஈசுரதத்துவமும்,

(௬) புருடனை[illegible]தாக்கியதத்துவமும், (௭) வித்தையைச் சுத்தவித்தையுமாய்த் தூண்ட, பிரேரககாண்டம் ஐந்தில் (௧) ஈசுரதத்துவத்தை இச்சாசத்தியும், (௨) சாதாக்கியம் (௩) சத்தி என்டவைகளைக் கிரியாசத்தியும், (௪) சுத்தவித்தை (௫) சிவதத்துவம் என்பவைகளை ஞானசத்தியுமாய்த் தூண்ட, கரணங்களை அக்கரங்களும், அக்கரங்களை மூர்த்திகளும். மூர்த்திகளை மேற்கண்ட இச்சா ஞானக் கிரியைகளுமாய்த் தூண்டக் காரியப் படுவதன்றி தத்துவங்கள் தாமே வந்து ஆத்மாவைப் பொருந்தாவென்றும், அவ்வாதமா தானே வந்து தத்துவங்களைப் பொருந்தாதென்றும், பெந்தத்திலும் முத்தியிலும் விட்டு நீங்காம லிருக்கிற அருளுக்கே இது சுதந்தர மென்றும் கண்டுதனக்கொரு சுதந்தரமு மின்றி ஞேயத்தழுந்தி நிற்பதாம.

ஞானசிவராஜயோகம் எவ்வருக்கும் பொதுவேனல்.

மிழாறிய எட்டங்கஉதில தாரணை தியானம் சமாதியெனு மூன்றையும பிரதானமாக வுடைய இந்த ஞானசிவராஜயோகததை எந்த மதஸ்தரும் இல்லறததிலேனும துறவறததிலேனு மனுஷடிககலாம. அதற்கு விஷய வாசனைகளே முதலி லடங்கி வரவேண்டும். அவவாசனை கெடுமாயின, சுததிதத தாமபிரத்திற்களிம் பூருததுபோல தானு சுதத வாசனையால விஷயங்க ளோடே கூடினும் பெந்தமின்றித திடஞானகாரமாய்ப பிரகாசிக்கலாம். இதற்கு அமலராமாயணததி லதிாததபடி பகீரதன் சிகித்துவசன முதலியோா சரிதஙகளே சான்று.

இந்த ஞானுபவ யோகத்தை இரண்டுவிதமாய் அனுஷ்டானஞ் செயயவேண்டும அதாவது:—

௧-வது பரோக்ஷஞான யோகானுபவமாயும்,

௨-வது அபரோக்ஷஞான யோகானுபவமாயுமாம்.

க-வது பரோக்ஷ [illegible].

(க) மனதை ஒரே யிடத்தில் வைக்குந்தன்மையினுண்டாகும் ஆத்ம மனோபாவனானுபவமானது பிர்ம்ம ஞானபாவனானுபவ மாகவேண்டும். இதற்கு லக்ஷிய பாவனானுபவம் என்று பெயர்.

(உ) இந்த லக்ஷியபாவனானுபவத்திற் கவலையிருக்க வேண்டும்.

(௩) இதன்மேல் ஞானதிருஷ்டி யனுபவம். அதாவது:—சர்வதத்துவலயானுபவம், பிர்ம்மபாவனானுபவம், பிரம்மலக்ஷியானுபவம், பிர்ம்மதரிசனானுபவம், பிரம்ம திருஷடியானுபவம், பிர்ம்மசொரூப லயானுபவம், பிரம்மாங்ச ஐக்யபோதானுபவம், பிர்ம்ம மயத்தோதன்மை சர்வ பதார்த்தானுபவம் என்பவைகளாம்.

(௪) இதன்மேல் ஆத்மப் பிரம்மசொரூப லய போத பாவனானுபவம். அதாவது:— மேலே சொன்ன அனுபவத்தைக் கெடுத்து உயர்வதாம்.

(௫) ஆத்மப்பிரம்மாங்ச லய போத பாவனானுபவமாயிருக்கவேண்டும். அதாவது —துவைதத்தானந்தமும, தேடுகிற தன்மையும், ஒரு இடத்தில் வைக்கிற தன்மையும், அறிகிற தன்மையும், பார்க்கிற தன்மையும் தனிநிற்பதாம். இவாதசாந்தவிவரம் பின்னே வரும்.

(௬) மனம்-க, ஆன்மா-க, பிரம்மஞானம்-க ஆக மூன்றும் ஐக்யபோதபாவனாதீதானுபவமாயிருக்க வேண்டும்.

(௭) மேனிகழ்த்திய ஆறுவித்திறனுமதனை வஸ்துவாகக்காட்டும். அதாவது — சர்வபாவனாதீதானுபூதி சத்து நித்ய ஜோதி கேவல மாத்திர மயானுபவமாய்க் காட்டும்.

முதலிற் சொன்ன லக்ஷியபாவனுபவத்திற்கு முக்கியமாயத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது மூன்று நாடிகளின் நடையையே. நாடியென்றால், ஞானதிருஷ்டியைப் பாவனையாற் பற்றற கேதுவான கலையாம்.

நாடிகளின் விவரம்.

௧. சந்த்ரகலையாகிய இடகலை.

௨. அக்கினிகலையாகிய சுழிமுனை.

௩. சூரியகலையாகிய பிங்கலை.

இம்மூன்றையுமே இந்நூலகம் பேசும யோகத்திற்கு வாசி யென்றறியக்கடவது. இந்த வாசி பிரமமரந்திரத்திலிருந்து பன்னிரண்டாதாரத்தையும் உள்ளிட்ட மூன்று மண்டலத்தையும் ஊடுருவிக்கொண்டு மூலாதாரமென்னுங் கீழ் நோக்காயச் செல்வதற்கு அதோமுகஞானவாசி என்றும், மூலாதாரத்திலிருந்து ஒரு வழி யெடுத்து முதுகு எலும்பின் நடுவழி கூடிப் பிரமரந்திரத்துக்கு மேல்நோக்காய் எழுவதை ஊர்த்துவஞானவாசி என்றுஞ் சொல்லப்படும். அதோமுகவாசி இரேசக பூரகமும், ஊர்த்துவமுகவாசி கும்பகமுமாம். இரேசகத்துக்கு ௧௬-ம், பூரகத்துக்கு ௩௨-ம், கும்பகத்துக்கு ௬௪-ம் மாத்திரையாகும். இம்மூன்றுக்கும் முறையே அகாரம், உகாரம் மகாரம் பிரணவமாகும். இவைகளே முப்பிரணவம். மாத்திரையென்பது ஒரு கால் மண்டலம். அதாவது — முழங்கையால் முழங்காலை வளையமாய்த் தடவு நேரம்.

பூரகம் என்பது உள்ளே வாங்கல். **இரேசகம்** என்பது வெளியே விடல். **கும்பகம்** என்பது ஸ்தம்பித்தல்.

இந்த வாசியோக நடையையும், ஆதாரங்களையும், அவைகளிலுள்ள கோணம் கமலம் அக்ஷரம் அதிதேவதைகளையும், அஷ்டமசித்தி சாமமுழுதும் இருந்த கிரமத்தையும், மூன்று மண்டலங்களையும் மூன்று நாடிகளையும் ஆவுடையிலிங்க விவரத்தையும் இவ்வோர் சடாக்ஷரோபதேச

மென்னும் சிவஞானதேசிகமென்ற பெருநூலின ௨௫-வது வியாசத்தின் ௩-ம் பாதமாகிய யோகததில் யோகபாவனை யென்றும் ஆராதார நிகமமென்றும் ஏறபடுத்திய ௯-௧௦-வது படங்களில் தெளிவாய்த் தெரியலாம். அந்த யோக பாவனையே பத்மாசனம். அந்தப் படத்தில் அடையோகத்திற் கான முக்கிய ஆதாரங்கள் ஆறை மட்டுந் தெளிவாய்க் காட்டி யிருக்கின்றன. மற்றும் மேலாதாரங்களாறையும இந்நூலிலேயே வெளியிடப்படும். இங்கே தீரமாணிக்கும ஞான சிவராஜயோக நிஷ்டையே புஜத்தினின்று கீழ்பபாகம ஆவிடை யாகவும், மேற்பாகம் இலிங்க மாகவும விளஙகத தககது. சூட்சும லிங்கம் ஆதமா. இதுவே ஆவிடைலிஙக ஐக்கிய மென்றும் அண்ட பிண்ட சராசர இரகசியமெனறும் அறிக. அதனுடைய முடிபெடுத்து இவணுவலுவேம்.

முக்தி யிலக்கணம்.

முக்தியில் உருவச்சித்தி யொன்றும, அருவச்சித்தி யென்றும, உருவருவச்சித்தி என்றும் மூவகையுண்டு. அவற்றுள் சைவசமயாசாரிக ளானவருள ஒருவரா யெழுந்தருளியிருந்து தமிழ் மறையாகிய தேவாரம் பாடிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அரசராகிய சேரமான் பெருமா ணாயனாரும் கரிபரி யேறிக் கைலைக கெழுந்தருளப் பெறறது உருவசித்தியாகும். இத் திருமேனியைச் சுத்ததேக மென்றும், ஸ்வாணதேகமென்றும், பிரணவ தேகமெனறுஞ் சொலலப்படும். மேறபடி நால்வரி லொருவராகிய திருவாசகத திருமுறை சொன்ன திருவாதவூரடிகளெனும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள திருமேனியுடன ஸ்ரீ சிதமபர சிறசபைக்கண் சிதாகாச பரமாகாசத்திற் கூடப பெறறதும், மஹாராஜாவாகிய ஸ்ரீ குமாரதேவர் அகண்ட பரிபூரண சொருப வியாபகததிற சேரப் பெற்றதும் அருவசித்தியாகும. மேற் சொன்ன நால்வரில்

முதல்வரான பாலகுருவாயவொன்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ராகிய ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முருக நாயனார் இவர்கள் சிவப்பிரகாச பரம்ஜோதியுட் கூடப் பெற்றதும், மேற்படி நால்வரி லொருவராகிய திருநாவுக் கரசுக ளென்னும் அப்பாசுவாமிகள் பிரம்மசொரூப பிருது நாத ஸ்தாபன வடிவாகிய சிவலிங்கத்திற் சேரப் பெற்றதும், வடதிசைப் பாலனாகிய குபேரனுடைய அம்ச மாயக் காவிரிப்பூம்பட்டின வைசிய கோத்திரத்தி லேனறிய திருவெண்காட்டடிகளாகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தமது திருமேனியைச் சிவலிங்கமாக நிறுத் தப் பெற்றதும் உருவருவச்சித்தியாகும்

இவ்விதச் சித்திகளின்றி ஸ்தூலமானது கீழே விழப் பெற்ற ஜீவனைக ளெவையானாலும், அவை முத்தி பெற வில்லையென்று திட்டமா யறியத் தக்கது. எனனையேல், ஸ்தூலத்தை விடுத்து சூக்கும்மும் சூக்குமத்தை விடுத்து ஸ்தூலமும் வினைத்திட்பத்தின்மேல் தனியே நிலை நில் லாததாலும், பிரகிருதியின் ரஜோகுண அவித்தையைக் காரணசரீரமாகவுள்ள ஜீவான்மா வானது முதலிற்சூக் கும வுடம்பையும் பின்பு ஸ்தூலவுடம்பையும் முறையே யெடுத்துக்கொண்டு துறழ்ந்து மீட்டும் அதனில் அதது களைந்து *விதேக கைவல்யத்தில் நிலைக்க வேண்டிய திருப்பதாலும், புதிய வுணவை யுண்பதற்காகப் பழயவுண வை மலமாக்கிக் கழிப்பது போலப் பிறிதொரு நவீனஸ்தூ லத்தைப் பெறுவதற்காக இருந்த ஸ்தூலத்தைப் பிணமாக இக்கழிப்பதாலும், வினையா லெடுத்த ஸ்தூலமானது மே லும் வினையிருந்தா லகலுமே யன்றி மற்றப்படி யகலாது பிராரத்வித திரய மொழிந்ததே முத்தி யெனுஞ் சுருதிப் பிரமாண முள்ளதாலும் உட்கரியப் பெறக்கூடிய பிறவா

* விதேக கைவல்யமென்பது தேகமில்லாத அரு வசித்தி யென்கிற பரமமுக்தி.

முத்தி பெத்தவாக இல்லையெனல் தீர்க்க முனறே. இவ்விதமுடிபும், அனுபவமும், உள்ளது உள்ளபடியாயுள்ள **அநாதி சிவசமய**மாகிய உட்சமயங்களிற் பெரும்பாலுங் காணப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஆகையா லெச்சமயங்களிலும் விசேஷமென்று வேத வேதாந்திகளும் ஒப்புக்கொண்ட தன்மை தெரிந்திடும். இந்தச் சமயத்துக்குச் சாத்தியமாகிய சிவபெருமானும் உபாங்க சாங்க அங்கங்களும், ஆகம நெறி வழிபாடுகளும் ஜீவர்களுடைய நிஷ்காம்ய மோக்ஷத்துக்குரிய சாதனங்களாகவே யிருக்கின்றன. ஏனையவைக ளப்படியன்று.

மேலத்திய முத்தியிலக்கணப் பிரமாணத்திற்கு அடியிற் கூறும் யாப்புகளை நன்கு கவனிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ குமாரதேவ நருளிய சுத்தசாதகம்
உக-உஉ-உங-உச-உரு-உசு-
உஎ-உஅ-உகூ-ஙO-ஙக-
ஙஉ-வது யாப்புகள்.

"* சுத்தமாய நின்ற இச்சை சத்தியதாந்
தொல்லதிட் டானமாய் நின்றுந்
சித்தமா ஞானஞ் சத்திய தாகுஞ்
சிவதத்துவ கங்கமாய் நின்றுன்
மத்தமாங் கிரியை சத்திய தாகும்
வகுத்தவிம் மூன்றுமற் றொன்றுங்கூற
சித்தமாயச் சத்தி யிலாவிடின் வீட்டுந்
தேகமோன மறங்குமென் றுணர்வாய

"தொம்பதம் விளங்கின் மேலவினை மறைத்தும்
தொலவிருளகன்றுபோ யொளிக்கும்

சுத்தமொன்று கூடஸ்த சொரூபம். காரணமுமென்பர்.

தழ்பத மான தற்பதம் விளங்கிற்
சஞ்சித மாயைபோ யொளிககும்
அம்பத மான வசிபதம் விளங்கி
லருமபிரா ரத்தமபோ யொளிக்குஞ்
செம்பர வருளே வடிவதா யான்மாச்
சிவத்தினுக கங்கமாய் நிகழும்."

"அடுத்தமற் றிரண்டு சனனத்தில வீட்டை
யடைந்திடுந் தொம்பத நெறியோ
ரடுத்தமற் றொருநாற் சனனத்தில வீட்டை
யடைந்திடுந் தற்பத நெறியோ
ரடுத்த விச்சனனந் தனிலடைந் திடும்வீ
டசிபத நெறியவோ ரிவரும்
அடுத்தவிவ் வுடலோ டடைந்திடா விடினே
லாக்கையொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய்."

"ஒடுங்கிடுஞ் சாலந் தோன்றினை வடை வி
னொடுங்கிடு மெனறுணாய பதனை
லொடுங்கிடுங் காலஞ் *சத்திய வாதிக
கொடுங்குமிவ் வுடறன்மாத தினாயி
னொடுங்கிடுங் கால மசத்திய வாதிக
கொடுங்குமிவ் வுடலசத் தியமா
யொடுங்கிடுங் காலமிவ் வுடலிங்கே வீழ்ந்தா
லொடுங்கின திலலையென் றுணர்வாய"

மேமலாரு வடிவை யெடுத்ததே யாயின்
மேவுமிவ் வுடலிங்கே வீழும்

---

* சத்தியவாதி சைவசித்தாந்த பக்ஷத்தார்.

மேலொரு வடிவை யெடுத்ததின் றுயின் ஞ
மேவுமிவ் வுடலிங்கே வீழா
மேலொரு சிவத்தைச் சீவன்சென் றணிய
மேவுமிவ் வுடலிங்கு தானே
மேலொரு சிவத்தின் வடிவதா மருளாய்
வெளியதா யுலகுகண டடவே''

"சூக்கும மதனி னின்றுமுன் வினையிற
றூலதே கமுமுள தாகும்
சூக்குமந் தனது காரண மனை யிற்
றூலமுஞ் சூக்குமத் தடையும
சூக்குமந் தனது காரண மனை யத
தூலமிங் ககன்றதே யென்றும
சூக்குமந் தனது காரணம விடுத்துத
தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்

"தூலவிவ் வுட லை விடுததுநிம லாது
சூக்குமஞ் சூக்குமம விடுத்துத்
தூலநில லாதி திரணையும் விடுத்துத்
தொலலுயிர் நிலாவுயிர் விடுததுத
தூலசூக குமபக ணிறைறிடா துய்நூஞ்
சூக்கும மும்முடி வடைந்தாற
றூலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத
தொல்லுல கினிலவிழுந் திடுமோ''

"வினையினி லெடுதத விவ்வுடன் மேலும்
வினையுள தெனிலிங்கே யகலும
வினையில தெனிலிங் கிவ்வுட றனோ
வினையறு மோமயு மாகி

வினையுள வுடலபோற் றோற்றமாத் திரமாய்
விளங்கியே வெந்துறு புரிபோல்
வினையிலாப் பரம முத்தியில் வெளியாய்
விமலநல் லருளதாய் விடுமே"

"சீவசிற் றறிவு மிம்முத்த வறிவாய்த்
திகழ்ந்திடி னுடன்மருள் வடிவும்
தாவறு மோயகா ரவடி வாகும்
தக்கசீ வன்முத்த வறிவும்
மேவரும் பரமுத்த மாவறி வாகில்
விளங்குமோ யகாரவல் வடிவும்
ஓவலி லந்த வருளவடி வாகு
மொழுங்கிதே யென்றுணர்ந் திடுவாய்"

"பிராரத்த முடையபா லென்றிறந்த பின்றியும
பேசிடு மிந்நெறி யதறகுப
பிராரத்த முடையோ ரருகரோ யன்றும்
பிராரத்தம புசித்திடு வோர்கட்
கருதிந்த மாயா தனுகர ணாதி
யாதனிற்ற சிவத்துவ மதனை
யுருதுமத் தவனாச சீவன்முத்த தாமென்
றுணர்த்திடப் படுமெதுப் படியோ"

"அன்னைதன் முலைப்பா லருந்திடும் பருவ
மகன்றப்பாற் பருவமாந் தகற்பினை
அன்னைதன் முலைப்பா லருந்தவேண் டிடினு
மம்முலை வறறியே யிடுமேபோற
பின்னையின் போகம் புசித்திடும் பருவம்
பெயர்ந்தப்பாற பருவமாந் தகற்பினை

பின்னையின் போகம் புசிக்கவேண் டிடினும்
பிராரத்த நீங்கியே யிடுமால''.

"இந்தநல் லொழுங்கின் முன்னிரு பதமு
மெய்தியிவ் வசிட்டதத தடைந்தாற்
பந்தமில் சிவத்தை வடிவொடு மடையும்
பகுத்தவை யொன்றிலொன் றொதுங்கி
சந்ததந் தருக்கி யசிபதத் தருத்தந்
தனைத்தத்தம் பதத்தினி லொடுக்கும்
அந்தகர் தமக்கு மற்றொருக காலு
மசிபத முத்தியே கிடையா"

ஆனால், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சொன்ன திருத்தொண்டத்தொகையிலுள்ள மெய்ப்பொருணாயனார் ஏனாதிநாயனார் முதலியவர்களும் திருவள்ளுவநாயனாரும் ஸ்தூலத்தை மண்மேல் வீழ்த்தி விட்டதாகவும் வெளியாகின்றது. அதுபற்றி, கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுஞ் சித்தி யொன்றிருப்பதால் திருவருட்படி பிறிதொரு சுத்ததேகத்தினுள் நுழைந்து சென்றதாக ஊகிக்கப் படுகிறது. கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுஞ் சித்திக்குத் திருத்தொண்டர் புராணத்திலுள்ள திருமூலநாயனார் சரித்திரஞ் சரியாகும்.

யோகசித்தியாற் பிரம்மரந்திரத்தில் அடங்கியபின் சமாதிக் குழிக்குள் வைக்கப்பட்டவரும் உயிரோடு சமாதிக் குழிக்குள்ளே யிருக்க மூடப்பட்டவரும் எக்காலத்திலேனும் வெளிப்படக் கூடியவர்களென்றும், யோகத்திற் கபாலந் திறந்தேகினோர் வேறொரு சுத்தவடிவஞ் சேர்ந்தாரென்றும் அறிக. ஸ்ரீ பரமபதியுடைய கைலாயத்துக்குப் போகவும் வரவுமுள்ள சிவபதிகளாகிய முனீஸ்வரரையும் என்றும் ஜீவன்முக்தர்களெனவு மெண்ணுக.

காய கற்பங்களைச் சாதித்துப் பலப்படுத்திய ஸ்தூல தேகமும் ஓரவதரம் அழியவேயழியும். ஆதலால், அப்ப

டிப்பலப்பட்ட ஸ்தூலத்தைச் சூக்ஷுமத்திற் கரைப்பதற்காகப் பிராணபந்தன அடையோகமாவது ஞான சிவ ராஜயோகமாவது கூடி பின்னுலியம்பும் அருளமிழ்துண்ணில் ஸ்தூலங் கரைந்து மஹா லாவண்யமான காந்தி வீசி நின்று மருள் மடிவோர் கண்ணுக்குக் காணாது மறைந்திலவத்தகும். இதை ஜீவன்முக்திவடி வென்றும், சூக்ஷுமவுடம்பென்றும், தேவவுடமபென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதவும் ஜனன மரணத்திற் குடன்பட்ட தக்க தன்று.

இவ்வித முக்தி சித்தி வுருவங்களைத் தவக் குறைவாற் பெறு துடம்பிழந்த ஜீவாத்மாவும் சுவர்க்காதி போகங்களை யனுபவித்து அவசியம் இரண்டொரு ஜென்மத்தில் எந்தப்பிறப்பா யிருந்தாலும் அரிய விதேககைவல்ய முக்தியை அடையத்தகும். விதேகமுக்தி யிலக்கண மிவ்வாறிருக்க ஜீவன்முக்திக்குப்பின் ஸ்தூலமுதலாக விடுத்து எய்துவதே அம்முக்தியென்று சிலர் ஆதரம் பண்ணிக் கொள்வது தப்பாகும்.

மேற் சொற்ற தவகத்துறைக்குப் பலிக்கும் பலனுண்மையெனற்குச் சான்று.
ஞானவாசிட்டம் நிருவாணப் பிரகரணம் ௩௭-வது செய்யுள்.

"முதலும் யோக பூமியிலே
முளைக்குமி ரண்டா வதின்மலரும்
திதையு மூன்று வதிற்பலிக்கும்
தனியா ரியனும் திறமியோகி
யிதனி லிறந்தா னெடுங்கால
மிருந்து சுத்த சங்கற்பத்
துதவு போகங் களையருந்தி
யோகி யாய்மீண் டுற்பவிப்பான்."

ஆதலால், வளது ஞானசாதகத்தில் ஜீவராக விருக்க வென்றே அறிஞர்கள் முயற்சிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

மேலே சுத்ததேகம், ஸ்வாணதேகம் பிரணவதேக மென்று பேசிய அந்த ஒரே தேகத்திற்கு ஔவுரு வென்றும் பெயர். அதுபற்றி இம்பர் குயிற்றுவ தென்னை யெனில், ஜீவனானது முதலில் இருளுரு வாகி மூடமாய்ச் சிலது நாளிருக்கும். ௨-வது மருளுரு வாகிச் சிலது நாளிருக்கும். ௩-வது ஔவுரு வாகிச் சிலது நாளிருக்கும். பின்னர் புராதனம் போலாம். அதாவது ஜலம் உப்பாகி மீட்டும் அந்த ஜலம் அதிற் கலக்க அவ்வித மாவது போன்றும். ஜீவன இருளி லிருக்குங்கால், அதனுருவும் இருளாம். மருளி லிருக்குங்கால், உருவும் மருளாம். ஔவி லிருக்குங்கால், உருவும் ஔவாம். அருளி லிருக்குங்கால் உருவும் அருளாம். இருளுருவம் மருளுருவின மறையும். மருளுருவம் ஔவுருவின்மறையும், ஔவுருவம் அருளுருவின் மறையும். அருளுருவானது முன்போற் சிவசத்தியாய்த் திகழும். இருளுயிர் பசுவாகவும், மருளுயிர் ஜீவனாகவும், ஔவுயிர் ஜீவன்முக்தனாகவும், அருளுயிர் பரமமுத்தனாகவு மிருக்கும். ஒரு ஜீவன் இவ் விலக்கணங்களைப் பொருந்த அவ்விலக்கணங்களாக விளங்கும். இருளாக நிகழுங்கால் பதியாகவும், மருளாக நிகழுங்கால் பரமாகவும், பிரணவமாய் நிகழுங்கால், சிவலிங்கமாகவும், அருளாக நிகழுங்கால் சிவமாகவும் ஜீவனிற் சிவம் திகழும்.

மருளுருவம் : இராஜத, தாமத, சாத்விக மென்னு முக்குண வியல்புடனும் பிருதிவியாதி பூதக் குறிகளுடனு மொன்று யிருக்கும்.

ஔவுருவம் : அம்-உம்-மம் என்ற பிரணவ இயல்புடனும், ந-ம-சி-வ-ய என்னு மைந்து குறிகளுடனு மொன்று யிருக்கும்.

அருளுருவம் சத்து சித்து ஆநந்தமென்ற இயல்புட னும் இச்சை கிரியை ஞானம் திரோதை பரையென்ற ஐந்து குறிகளுடனு மொன்று யிருக்கும்.

மருளாகிய மாயை வடிவே உருவம். இதற் குணவு: பிரத்தியக்ஷம். ஒலிவடிவே உருவருவம். இதற் குணவு: உள்ளத்தில் உருசை மாத்திரம். அருள் வடிவே அருவம். இதற் குணவு திருப்திமாத்திரம். உருவ வுணவு ஜீவர் கட்கும், உருவருவ வுணவு ஜீவன் முக்தாகட்கும், அருவ வுணவு பரமமுக்தாகட்கும் உரித்தாம். அந்தர்த வுணவு, அந்தந்த மயமேயாம். உருவ வுணவாற் புஷ்டிக்குந் தேகம் அவ்வுணவுபோ லழியும். அருவவுணவின் றேக மழியா.

அன்னிய வுயிரின் மாம்சத்தை யருந்துதல் அறிவுறு மா னிடாகட்கே யடாது. அவ்விதமா யருந்துவா மிருகாதிக ளென றெண்ணடபடுவாா. மேற் கிளத்திய ஜீவன்முக் தர், பரமமுக்தராகிய விதேகமுக்தர் என்ற சிவாங்கி சாகளும் வன்னெஞசுடைய மனிதருண்ணும் பிராணிக ளின் மாம்சவுணவை யுணபதில்லை. அப்படி யுண்ணின் மாயாசகித ஜீவாக ளாவாாகள். புலாலை யுண்பாாக்குப் புலையரெனப் பெயரளித்த அசுத்த வுணவுகளாற் சுத்தா வஸ்தை யுண்டாகாது. ஆகவே, சுத்தபாவனை திரட்பமே மேற் கூடும்.

காப்பாசயத்திருந்த குழவிக்குத் தாயருந்திய வுண வின் சத்தால யாககை பொறி மனம் எனபவை சிறிது வளாந்து பினபு புசிபபு மிகுந்ததின்மேல் அப்புசிப்புகள் பிரபஞ்ச விஷயாநந்தத்தி லதிகரித்து முழலச்செய்தன. பிற கும் பெண் பிணைவின பலத்துக்காகப பலவித சத்துக் களை யுணடு அதையும் விருத்திப்பித்தன. இக்காரணங்க ளால், உண்ணுமுணவால் முக்குண விற்பமும் விருத்தி பாவதை யறியலாம். அவறறுள சாத்விக குணமே க்ஞர

னமுள்ள சுத்தாவஸ்தையைத் தரும். உணவைச் சிறுத்துண்ணின் விஷயவாசனைகள் சிறுத்துச் சுத்தாவஸ்தை பெருக்கும். பெருத்துண்ணின் அது சிறுக்கும். அல்லாமல் மயக்கமும், விந்தும், வியாதியும், உறக்கமு மிகும். மயக்க மிகுதலினால் ஆசனத்தின்கட் செவ்வே யிருத்தல்கூடா. விந்துமிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமோங்கி அம்மனம் ஆசைவற நில்லா. வியாதி மிகுதலினால் சமாதி கூடத் தொடங்கவே கூடா. உறக்க மிகுதலினும் கேவலம் வந்தடையும்.

ஒரு * சோ அரிசிக் குட்பட்ட சாதமே யுண்ண வேண்டும். பசுவின் பாலை யுண்டு கொண்டு வருவதாயினுஞ் சாத்விக குணமுண்டாம். கடினமும் உறைப்புமுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் இராஜத குணமாம்.

காலையிலுண்ணுந் தமோகுணப் புசிப்பாகிய மூப சரித்தையும் மாலையிலுண்ணும் இராஜோகுணப் புசிப்பையுந் தள்ளி உச்சிக்காலத்திலுண்ணுஞ் சத்துவ குணப் புசிப்பே சுத்தாவஸ்தையைத் தரும். இடம் பொருள் ஏவலில்லாதார் உச்சிக்காலத்தில் வெளிப்பட்டுக் கைநிறைய வாங்கிப் புசிக்கத் தக்கது. லவணத்தையும் புளியையும் நீக்குக. ஆகவை யிடத்திருந் தமுதருந்தும் வனை அன்னம் புசிக்குக. உளருக்குள் ஓரிடத்தில் மனதை வைக்க வேண்டியதா யுள்ள முதலிற் சவிகற்பமும், பின்பு நிர்விகற்பமுமான நிஷ்டையைக் கூடுக. அகன்றது தோன்றாமலும் தோன்றியதகலாமலு மிருக்குக.

சகஜ நிஷ்டையிற்றானே இடையறாதூறும் அருள்வடிவமுதத்தை அருள்வடிவாதமா புசித்து அதுவும் ஜீவனும் மெல்லக் கரைந்து சிவாங்கிச மாகும். அதுவே யருள் வடிவு.

சேர் - மெசூசா நெல்லளவை.

மருள் வடிவாத்மா இருக்கு மிடமும் புசிப்பும் மருளா யிருக்கும். அருள் வடிவாத்மா இருக்கு மிடமும் புசிப்பும் அருளா யிருக்கும். அருளொளியில் இச்சையுதிக்கில் மனம் அசைவற நிற்கும். அருளொளியில் க்ஞான முதிக் கில் உலகம் அருளாய்த் தோன்றும். அருளொளியில் கிரியை யுதிக்கில் உளத்தி லருளமிழ் தூறும். இருளவஸ் தையில் எங்கு மிருளா யிருந்து புலுகம் விழித்திடல் போல அருளவஸ்தையிலும் எங்கும் அருளாயிருந்து புலு கம் விழிக்கத்தகும். இருளவஸ்தை தாமதத்தாலுண்டாகி ராஜதத்தால் விழிக்கும். அருளவஸ்தை சாத்விகத்தா லுண்டாகி சாத்விககுண ராஜதத்தால் விழிக்கும். மரு ளை யடைந்தபின் இருளவஸ்தை வருவதில்லை. அவ்விதம் வருதல் மருளின் தாமதகுண மாதலால் போக்கும் வரவு மாயிருக்கும். அதன்மேல் அருளவஸ்தையை யடைந்தால், மருளவஸ்தை வருவதேயின்று. வரின் அருளல்லாத மரு ளின் சாத்விக குணமென்றெண்ணுக. இருளவஸ்தையை யேனும் அருளவஸ்தையை யேனும் பொருந்திடினும் மரு ளிலுறற வடிவம் இல்லா.

சத்துவகுண விருத்தியாலேயே நிஷ்டைலபிக்கும். இல தேற் சகல கேவலப்பட்டு மருளாயிருக்கும். அந்தச் சத் துவகுணச் சுத்தாவஸ்தையைப் பொருந்தினாலன்றி ஜீவ னனது முக்தியும்பெறா. ஜீவன்முக்தன் அன்னம்புசிப்ப தென்பதில்லை? ஆனால் ஜீவாக ளுபசரித்துப் புசிக்கவென் றளிப்ப தெவ்வளவானாலும் அவவளவையும் உண்பன். அவை சமித்ததாகவாவது, மலமானதாகவாவது இரா.

பெந்ததிசையின்மேல் அருள்வடிவாகி எங்குமாய்க் காண்பதுபோன்று முக்திதிசையிலுமாம். அருள்வடிவு, திவக்கிலும் ஈக்ஷணத்திலும் அகப்படாதிலகும்.. மருள் வடிவி அகப்பட்டிலகும். ஓ வ்டிவு ஈக்ஷணத்திற்கு மட்டுக் தென்பட்டிலகும். அந்தலங்கார வடிவுடைய ஜீவன்முக்த

ஞனவன்,—ஒருவன ஈக்ஷணித்த பொருளைக் கனவிற் கண்டு பொய்யென்றிருத்தலனைய உலகத்தைக் ஈக்ஷி மாத்திரமாய்க் காண்பதன்றி விவகார பீடிதனுளான். கனவு காண்கையில் இதுகனவென் றெண்ணுர, சொற்பன ஜாக்ர மத்யத்தி லிருந்து பார்த்த தனைய அருளுக்கு மருளுக்கு நடுவே பிரணவ வடிவான ஜீவன்முக்தன் ஜெகமுஞ் சிவமுங் காண்க விளங்குவான். காக்ஷிக்கக் கூடிய இவனுடைய வடிவம் வறுத்த விளைபோலும், இந்த்ர தனுசபோலும், கானல் ஜலம்போலும் தோன்றித் தோன்றும நிகழும். அன்றி மண்ணும் நடுக்கவாவது, புனலா லனைக்கவாவது, கனலாற் றஹிக்கவாவது, காற்று லசைக்க வாவது கூடாததாயிருக்கும். யாதொரு துர்வாசனையும் வாசியா. துர்வாசனையை மேலே திமிரினும் வீசா. இவ் வுடம்புடையோா மூவுலகும் முக்காலமு மோர்ந்து விபுதர்கட்கு மேலாய் உவமான ரஹிதராய், முச்சுடாபோலுஞ் சுத்தாங்கராய், பிரணவ வமுதைப் புசிப்பவராய், அமுதங் கிட்டும்வரை சமயிக ளுபசரித் தளிப்பனவற்றை யுண்பவராய், அந்நிய சப்தமும், அந்நிய ரூபமும், அந்நிய பரிசமும், அந்நிய ரசமும், அந்நிய வாசனையும், அந்நிய நினைவும், அந்நிய நேசமும், அந்நிய இடமும், அந்நியர்கையி லேற்பது மிடுவதும், அந்நிய கிரியைகளு மின்றி மானிடவுருவாய் ஜீவர்கட் கனுக்ரஹிக்கும் பொருட்டுச் சின்னுளிருந்து பின்பு சிவாத்வித பரம முக்தியை யடைவார்."

ஜீவன் முக்தித்தன்மை பெறுப் பெத்தனுக்கு மனம் உருவ மாகவும், அம்முக்தனுக்கு மனம் அருவ மாகவும், பரம முக்தனுக்கு அவ் விரண்டு மில்லாமலு மிருக்கும்.

பல வஸ்துக்களி னினைப்பே மனதுக்கு உருவம். அதுவே மாயாரூபம். அம் மனம் விஷயாதிகளைக் கைக்கொண்டிருப்பது அசுத்தவாசனை. இதினாலேயே சரா மரண

ஞனை முண்டாம். இத்த வாசனை யறுதலாகிய வாச னையு முண்டாகி சுத்தவாசனை யென்கிற பிர்ம்ம வாசனை பிரசன்ன மாவதே ஆத்ம சுவாநந்தமான ஜீவன் முக்திலையடைகும்.

இன்ப துன்பங்களில் அணுப் பரிமாணமேனு மசை வின்றிச் சுத்தவாசனையைப் பெற்றிருப்பதே மனத்தி னுருவ நாசம். அதுவே மாயாநாசம்.

முதலின் மடிந்த இராஜத தாமதத்துடன் சாத்விகமு மிறப்பதே மனத்தி னருவநாசம். இதுவே பரமமுக்தி.

ஞானசிவராஜயோகங்கூடுதற் குபாயம்.

இன்னண முக்தி யிலக்கணத்திற்கான ஞானசிவராஜ யோகம் எவ்வாறு கூடுமென்னில், மனமும் அதின் வாச னையும் வித்தும் முளையு மென்கிற பீஜாங்குர நியாயமா யிருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனுல், மனதை நசித்தால் வாசனையும், வாசனையை நசித்தால் மனமும், தழைக்கா தென்னு நிச்சயப்படி ஐம்பொறிகளாலான மோகமய மாகிய திரிசியவிச்சை நீங்கினுன் மனமடங்கும். அவ் வவதரம் கன்றைப் பிடிக்கப் பசுவானது பாச பந்தத்தா லகப்பட்டுக் கொள்ளல்போன் மனத்துடன கலந்தெழுந்த பிராணவாயியு முள்ளடங்கும். அதுவே ஞான சிவராஜ யோகம். இதற்கான சமாதிமுறை மார்க்க மெப்படி யென்னில்

ச மா தி.

சைவ தவத்தோனுயின் சுத்த தவளமான பவித்ர விபூ தியை உத்தூளனமா யணிந்து நல்லவிடத்தில் அதாவது: மூலிச்சார்பு குளிர்ந்தஅடவி நன்னீர்க்கூறா பார்வைக் கினிமையான விடம் இவைகளில் நடப்பன பறப்பன வைகளின் சப்தமொன்றுங் கேளாமல் எவ்வகைத்தான கடிவாய் ஜெந்துக்களு மடமாடாமல் இருப்பிடத்துழி கந

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

கரடுக ளில்லாமல் நலமுறு கிருஷ்ணாஜினமேனும் வியாக்ர மாசன மேனும் அல்லது மிருதுவான ஆசனம் ஏதேனும் விரித்துள்ள சமதலத்தி லிருந்து, முதுகுக்கும் உபய விலாவுக்கும் தழுவணை சேர்த்து அல்லது இயைந்த யோக தண்டம் யோகப்பட்டை யென்பனவற்று ளொன்றையே னும்பூட்டி, பத்மாசனம் அல்லது சுகாசனத்தில் அசைவற மாரபு கண்டம் தலை மூன்றும் மறறப் பாகங்கட்குச் சரியா யிருக்க நிமிர்ந்திருந்து, மனதுடன் இந்திரியங்களையும் அசங்கமாய்ச் சோத்துக் கொஞ்ச நேரம் எண்ணமற றிருக்க வேண்டும்.

இப்படி மனோவசியஞ் செய்த பின்பு, அம்மனதைப் பெரிய பாகத்தில் ஒரு சிறியபாகம், அதுவுந் தனககுண ரச் சக்தி யில்லையென்றும், அஃது பிரம்மரந்தர மத்தி யத்தி லிருக்கிறதென்றுந் தீர்மானித்துக்கொண்டு, அதினுடைய திருஷ்டியே மேலேயிருந்து கீழே **தண்டலினைய** மூலாதாரத்திற் பார்க்கிறதாய் காலை மாலை ௨௦-நாழிகைக்குக் குறையாமல் ௫-நாழிகைநேரம் வரை பரீட்சிக்குக அவ்வணம் அழுத்தமாய் நோக்கிப் பரீட்சித்துப் பலப்படுத்துக

இப்பரீட்சையால் வெளி வேலைகளினும் மனம் அசைவற நிவாத தீபம்போனிறகும் தரமாம். இதறகு நிஷ்**சலன மனோஸ்வய ஸ்திதி** என்று பெயர்.

மேலே பத்மாசனமென்றது:— இருதாள்களையுஞ் சம்பளமாய்ச் சோதது முழந்தாள்களின்மேல் இரு ஹஸத புறஸதலமும் படியவைதது அங்குலி விரிதது சின்முத திரைபிடித்து நிமிர்ந்திருப்பதாம்.

மேற் பகர்ந்த நிஷ்சலன மனோஸ்வய ஸதிதி வந்தபின் மேல் உவளக நேத்ரங்களின் உண்மையான, உள் திருஷ்டியை உள்ளுக்குள்ளே குண்டலிக் கிறக்கிறதாகவும் மேலே பிரம்மரந்தரத்துக் கேற்றுகிற தாகவும் அப்பியா

ருக்க வேண்டும். அப்படி யப்பியாசிப்பதில் நாம்நுப லக்ஷண திருஷ்டி என்றிரண்டுக்கும் பெயர். பிறவும் சுத்தசைதன்ய க்ஞானவியாபக சந்த்ரகலாவாசி சாந்த சங்கல்ப சித்த ஆத்மதிருஷ்டி என்று (௧) இடது பக்கத்துக்கும், சுத்தசைதன்ய க்ஞானசாக்ஷி சூரிய கலாவாசி உஷ்ண வுக்ர ஹிருதயபுத்தி ஆத்மதிருஷ்டி என்று (௩) வலதுபக்கத்துக்கும், நடுவேயுள்ள (௨) திருஷ டிக்கு சுத்தசைதன்ய ஞானநந்த அக்னி கலாவாசி அகோரப்பிரகாச அகங்கார மனோ ஆத்மதிருஷ்டி என்றும் பெயர். முன்னம் ௧ - ௨ - ௩-இலக்கமிட்டுக் காட்டிய நாடிகளின் றன்மை இவைகளேயாம்.

பாகிய கயிங்கரியங்களில் மனோ திருஷ்டியிற் பாதி யைச் சுழிமுனையிடமாய் வேலை செய்ய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அர்த்த விவகார திருஷ்டி என்று பெயர். பிறிதொரு பாதியைக் கும்பக வாசியிடம் பரிச முதலிய தில்லாமன் மௌனமாய் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அர்த்த மனோலய திருஷ்டி என்று பெயர். இப்படிக் கொஞ்ச மாசஞ் செய்யத்தக்கது. அதா வது.— ஆத்த மனோலய திருஷடி திடப்படும் வரை இதின் முற்பாதி பிற்பாதி கலக்குமானால் வேறு வேறு பிரிதது யதார்த்தத்தில் வைத்து உறுதிப் படுத்தவேண் டும். எவ்வணமேல், காம காரியங்களில் மன நோக்கு மவதரம் "வினையெது செய்யினு மன நினையாய் நில்" என்றபடி உண்ணோக்காய் நோக்காமல் கும்பகத்திலான பாதியும் பிர்ம்மரந்தரத்திலேயே தாரகமா யிருக்க வெளி நோக்காய் நோக்கவேண்டும்.

இதன்மேல் சிலாக்யமான ஞான சிவராஜ யோக மெய்தும். எவ்வண மெய்துமேல், நாடோறும் ஓா இர கித்துறி தனித்து காலை மாலை எ[illegible] - நாழிகை நேரத் துக்குக் குன்றாமல் ஒவ்வொருதடவையும் உட்கார்ந்து

அடியில் விவரித்தபடி சகஜஞ் செய்தா லெய்தும். படுத்துக் கொண்டாவது நின்றுகொண்டாவது நடந்து கொண்டாவது செய்யத்தகா. சகஜஞ்செய்து வருங்கால் இரவில் ௧௨ - நாழிகைமுதல் ௨௫ - நாழிகைவரை மெதுவா யுறங்கிக் கொள்ளலாம். பல வகைத்தான தபக் கொள்கையி னின்றும் இந்த யோகம் சிலாக்ய மெ னற்கு;

இஞ்ஞான்று பிரமாணம்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கம்

௩௫ - வது செய்யுள்.

"அரியவிம் மானிட யாக்கை பெற்றவர்
கருமயோ கங்களாற் காலந் தள்ளுவார்
உரிய மெய்ஞ் ஞானயோ கத்தி னுலரன்
றுரியஞா னத்தினைச் சோதி யார்களோ."

சிவபுண்ணியத்தெளிவு ௮௩ - ௮௪ - வது

யாப்புகள்.

"முந்நூற் சடங்கு முடியா தோன்
முடித்தோன் வேத முழுதுணர்ந்தோன்
றன்னேர் வன்னி கோத்திரியெச்
சாவான் சத்திரயாகி
யிந்நூற் புகழ்வே தாந்தியிவ
ரிசைத்த முறையா யிரமதிகர்
தொன்னூல் வேதச் சிரப்பொருண்முத்
துரிய மகவாக் கியமதனின்."

"மதித்த தத்து வமசியந்து
வயவாக் கியத்தின் வாய்மைதன்னை
விரித்த விஞ்ஞை யார்கோடி
மறையோர் மேலாம் பசுபதிமுன்

[illegible]தித்த வோசைச் சிவாக[illegible]
[illegible] கருதும் * பொருண்மூன் றுணர்[illegible]
[illegible]பரம சிவனருளும்
[illegible]க்கு சிவயோ கிக்கிணையோ.

[illegible]லைவனை யறிதற்குத் தன்னை யறியவே[illegible] [illegible], தன்னையறிதற்கு ஞான நேத்ரங் கிடைக்க வேண்டியது முறையா யிருத்தலினால், அந்த ஞான நேத்ரங் கிடைத்தற்கு இந்த யோகமன்றி வேறெவ்விதத்தானுங் கூடாதென்று பூாத்திகரமா யறியவேண்டியதன்றோ.

சகஜஸ்திவரம்.—எந்த விவகார சிந்தனையும் உள்ளே வராமல் முழு மனதையும் பிரம்ம ரந்தரத்திற பெருக்கி (௩) வலக்கண் ஞேக்கை **சுத்த சைதன்ய ஞானவியாபக ஆத்மசித்த திருஷ்டிப்பிரகாச சொரூபாங்கிசம்** எனவும், (௧) இடக்கண் ஞேக்கை **சுத்தசைதன்ய ஞானசாக்ஷி ஆத்மபுத்தி திருஷ்டிப்பிரகாச சொரூபாங்கிசம்** எனவும், க0-நிமிஷம் வரை கொண்டு **திருஷ்டிப்பிரகாச பாவனு ஞானோபாசன தியானமாக** இரண் டிரண்டு நிமிஷம் துவாதச ஸ்தலங்களினு முறையே இறங்கி வரவேண்டும். அப்படி வரும்போழ்து உ) நடுவே ஞான திருஷ்டி தோற்றும். அப்போழுது மூன்றும் பிரம்மரந்தரத்தை யடையும். அவ்வவதரம் மூச்சுந் தானே யடங்கி விடும். இதனால், மனதை யடக்குவதற்காக உள்ளுக்குள் முட்பிரணவ ஜெபத்தோடு இரேசக பூரகஞ் செய்து ஸ்தம்பிக்கும் பிராண பந்தன **அடை யோகத்தை** இங்கே செய்ய வேண்டிய தென்பதில்லை. ஏனெனில், பிராணனின் இயக்கத்தாற பூரண போத மசைந்து மனமாக விளையுந் தன்மை யுளவால் பிராணனைப் பந்திக்கின் மனமும், மனதைப் பந்திக்கிற் பிராணனு மடங்குந் தாமுள்ளது புற்றியன்றோ.

---

* பொருள் மூன்றென்றது பதி, பசு, பாசம்.

உதாகாரம்.

ஞானவாசிட்டம் உபசாந்திப் பிரகரணம்

ருரு - வது தொடர்பு.

"பகைவா தனைமாய்ந் திடிற்சித்தந்
தோன்றுப் பவன மொடுங்கிவிடும்
றுகைதீர் துகளந் தரத்துண்டோ
சொன்ன பிராண னசைவேது
மிகைவா ருள்ளத் தசைவதுவே
யதனாற் பிராண விசைத்தடைதான்
றகைசேர் மதிமான் களுக்கியல்பாய்த்
தப்பா தியற்றத் தக்கதுவே"

ஒன்றி லுறுதியாய்ச் சித்தநாடுந்தருணம், அத்தோடு பொறி புலன்களும் பிராணவாயுவும் ஒருங்கே கூடிநிற் பதை ஊகமுடையா ரறிவா.

மேலிரண்டு நோக்குங் குண்டலிக்கு வந்தபோது, தாமசியாமல் அவைகளைக்கொண்டு நடுவிலுள்ள ௩-வது திருஷ்டியை இங்கிப் பறறுக்குறடுபோற் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ௩-வது திருஷ்டிக்கு சுத்த சைதன்ய ஞானநந்த ஆத்மனே திருஷ்டிப் பிரகாச சொரூபாங்கிசம் எனப பெயராம். மனோ திருஷ்டியாகிய இததை ஒரு நேரிய கம்பமென்றும, அதன உச்சி பிரம்மரந்தரததிலும் அடி குண்டலியி லென்றுங் கொள்க அந்தக் குண்டலியில் துவாதச ஸதலங்களையும் பாாககிற திருஷ்டியும் புவன சராசரங்க ளனைதது மிருககிறதாகக் கொண்டு இருவிழிகளின் பாவஞ ஞானததினாலேயே மேற்படி மனோதிருஷ்டியைப் பிடிததுககொள்வ தென் றும், இருவிழிகளின கூரமையே பற்றுககுறடென்று மோாக.

அவ்வாறு பிடிததுககொண்ட தன்மேல் மேலேயே றுவ தெவ்வகைத்தென்னில் ;

து... விரா முதலியன —மனோஞான சொ... இறங்கிவந்த ஆத்மா ஆத்மஞான சொரூபமாய் ௪௨-வது தத்துவமாகிய (௧) மூலாதாரத்தி லுள்ள குண்டலியிற்றானே டாக்க அங்கே பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்னும் பூதபஞ்சகந்தோன்றும் அதில் உ-நிமிஷந்தங்கி அந்த பூதாத்மகத்தை நீயா ரென்று விசாரிக்க நானே ௪௨-வது பிரம்மமென்னும். அப் போது நீ பிரம்மத்தின் சாயையிலும் பனிரண்டாகார் உன்காரியம் அசத்தியமே யென்று சொல்லி அதை ஜெ யித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(௨) அதன்மேல், உ-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூப மாய் நாபி ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கே கொஞ்சநேரம் மௌனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொரூப மாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள இந்திரியாத்மகம் தோன்றும். அதில் உ-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே ௧௧-வது பிரம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் நீ யல்லவென்று ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்

(௩) அதனமேல், உ-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூப மாய் ஹிருதய ஸ்தானத்தைக் குறுக வேண்டியது. அங் கேயும் மௌனஞ்சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள இராககோசாவஸ்தாத்மகம் தோ ன்றும். அதில் உ-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசா ரிக்க நானே ௧௦-வது பிரம்ம மென்னும். அதையு முன் னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(௪) அதன்மேல், உ-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய்க் கண்ட ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது அங்கேயு மௌனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள அந்தக் கரணாத்மகம் பிரசன்னமாம். அதில் உ-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே

௬ - வது பிரம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(௫) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் நாவின் மத்யஸ்தானத்தைக் குறுக வேண்டியது. அங்கேயு மௌனஞ்சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள திரிகுணாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவன் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே அ - வது பிரம்ம மென்னும் அதையு முன்னம் போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(௬) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில மனோஞான சொரூபமாய் நாசி ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கேயு மௌனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள திரிமலாத்மகம் தோன்றும். அவன் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே எ-வது பிரம்ம மென்னும அதையு முன்போல் ஜெயித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(எ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய புருவமத்ய ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கே பரம சாந்த மௌனமாய ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள பிந்தாத்மகம் தோன்றும். அவன் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே ௬ - வது பிரமமமென்னும இஃது.— பிரகிருதியின தாமதகுண அஞ்ஞானத்தின் ரூபமாகிய விடசேபம் ஆவரணம் என்ற மாயா சத்திகட்குக் காரணமுமாம். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(அ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் லலாடமத்ய ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கு பரம சாந்தலயபோத மௌனமாய் ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள நாதாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவன் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று

விசாரிக்க நானே ரு - வது பிரம்மமெனனும். அதையு முன்னும்போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்

(கூ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் லலாட மத்ய ஸ்தானத்திற்குஞ் சற்று மேலே குறுக வேண்டியது. அங்ஙன் சாவசாந்த சாவலய போதா ஐக்ய சாவசூன்யாமாதர பந்தன மௌனமாய் ஆத்ம ஞான சொரூபமாய்ப் பாரக்க அங்குள்ள கலாத்மகமு பிரசன்னமாம். அவன் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிகக நானே சு - வது பிரம்மமென்னும். இஃது.— ஒரு நேரம் ஒன்றை யிச்சித்தபின் மீண்டு மிச்சியா அறப ஆசையுடைத்து. அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக் கொள்ள வேண்டும.

(க0) அதனமேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் மேற்சொனன ஸ்தானததுக்குஞ் சற்று மேலே குறுகவேண்டியது. அஙகு சாவ சாநத சாவலய போதா ஐகய சாவ வியாபகா குமபித மௌனமாய ஆதம ஞான சொரூபமாயப் பாாகக அஙகுள்ள தத்பாாத்மகம் பிரசனனமாம். அவண உ - நிமிஷநதங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே எ - வது பிரமமமெனனும. இஃது.— பிரபஞ்ச வேட்கையிற பொருநதியும பொருநதாமலு முளளது. அதையு மேற பணிததபடி ஜெயிததுக கொளளவேணடும.

(கக) அதனமேல, உ - நிமிஷததில் மனோ ஞான சொரூபமாய் பிரமமரநதரததுக்குங் கீழேயுள்ள சிரசு மதயஸதானததைக் குறுக வேண்டியது. அங்ஙன சாவ சாநத சாவ லய போதா ஐக்ய சாவசாக்ஷியா மாத்ர ஸதம்பன மௌனமாய் ஆதம ஞான சொரூபமாயப் பாாகக அங்குள்ள பராத்மகம் பிரசனனமாம். அங்கு நான்று உ - நிமிஷநதங்கி நீ யாரொன்று விசாரிகக நானே உ - வது பிரமமமெனனும் இஃது.— பிரமவஸ்து தானே

அல்லவோ வென்னும் பிராந்தி யுடைத்து. அத்தையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(கஉ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் பிரம்ம ரந்தரந்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்குள்ள பராத் பராத்மகத்தை ஆத்மஞான சொரூபமாய்த் தரிசித்து திரிபுட துவிதா ஐக்ய ஜீவன் முக்தி யானுபவ கைவல்ய மெய்தி உன்னில் நின்றுஞ் சுவரூப வித்தியாசமா யிருக்கிற நான் யாரென்று விசாரித்த போது 'நீ! ஜீவாத்மாவாக விருக்கிறாய் பரமாத்மாவாக யோக சமாதியைப் பொருந்தி,

சாவ ரகித சூன்யப் பிரம்மமயமும்,

சாவ ரகித சாவவியாபகப் பிரம்மமயமும்,

சாவ ரகித சாவ சாக்ஷிப் பிரம்மமயமும்,

சாவ ரகித அஞதி நிதய நதோ சதாபிரம்மாநந்த மயமும்,

, ஆகி அதன்மேல் சுத்தப்பிரம்ம மயமாய் விளங்கக் கடவாய்' என்றும் அருளப்படும். அப்படி விளங்குவதே அடியிலதிாகும் பிரம்ம மயலக்ஷணமாகும். மேற்கூறிய வாறு பனனிருதலங்கடோறும் உ-உ-நிமிஷத்தில் மனோ ஞான சொரூப லக்ஷணமாய்ச் சென்றும, உ-உ-நிமிஷத்தில் அத்தலங்களிற் றங்கி ஆதமஞான சொரூபலக்ஷண மாய் நோக்கியுமானதில்—.

அஷ்டோத்ர சகஸ்திர கமல துவாதசாந்த சோட சாநத அந்தரமநய உச்சப் பிரமாந்தரத்தில்,

அதிக வறுதியா யிருக்கவேண்டும் பிரம்மரநதரத்தின் மேலதான துவாதசாந்தம் மூடுதலில்லை. பெரும்பர வெளிதான். அங்கேயும் அனந்தரமான அனேக பரமரகசியங்களுண்டு. அவைகளை யனுபவித தறிந்து கொள்ள லாம்.

இங்ஙனம் விவரணித்த கஉ - தலங்களில் க-உ-ரு-சு-அ - வது தலங்களுடன் க - உ - தலங்களுக்கு நடுவே யுள்ள சுவாதிஷ்டானத்தையுஞ் சேர்த்து ஆறு தலங்க ளென்றும், அதற்கு மேலே கஉ- வது தலத்தைக் கூட்டி ஏழுதல மென்றுஞ் சுருக்கமாய்ச் சிலர் சொல்வது முண்டு.

இம்மட்டில் முக்தியிலக்கணமும், ஞான சிவராஜ யோகங் கூடுதற் குபாயமும், ஆத்ம ஞான பரோக்ஷ ஞானானுபவத்திற் கான சமாதி முறை முதலியன வும் மேற் கோள்களுடன் விவகரித்து முடிபுற விளக்கலா யிற்று. இனி பிரம்ம ஞான அபரோக்ஷ ஞானானுபவத்தை விளக்கக் கடவேம்.

உ - வது

அபரோக்ஷஞானயோகானுபவம்.

மேற் பகர்ந்தபடி உச்சப் பிரம்ம ரந்தரத்தில் உறுதி பாய உ-நிமிஷமிருந்த பின்பு, ஒரு நிமிஷ நேரத்துச் சுவாசமாக ப்ராணாயாம தியானமுஞ் செய்துகொண்டு குண்டலிக் குவந்து, (க) மனோ ஞான சொரூப லக்ஷணமும், (உ) ஆத்ம ஞான சொரூப லக்ஷணமும் ஒன்றுபட்டு மந்தரத்தியா னமும் (ங) பிரம்மமய லக்ஷணமாய் ஏறியு மிறங்கியு மிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட திருஷ்டியில் மத்ய திருஷ்டி யுறுதியாகும். மூலாதார மாதியாய்ப் பிரமரந்தர ஈறாக ஏழாய ஏகாதச ஸ்தலங்களிலும் சூக்ஷும தத்து வங்களும் ஸ்வய ஐக்ய ஸ்தம்பன யோகமாகும். மேற் படி தத்துவங்களின் ஆதிக்கான மந்திரங்களாகிய வழியில் வணங்கப்படும். அவைகள் ஏறும்போழ்து உள்ளுக்குள் ளேயே ஜெபித்தால் ஐக்ய ஸ்தம்பனமாகிற தத்துவங்கள் ஸ்வய ஸ்திதியைப் பொருந்தி முறையே ஒன்றி யொன்று யோகமாகி நிற்கும். அப்பொழுது அவைகளைத் தன்னில் வேறல்லவென்று ஐக்யங் கொள்ளவேண்டியது. இதுவே பிரம்மஞான அபரோக்ஷ ஞானானுபவம்.

தத்துவசுத்தி மந்த்ரம்.

க. பூதசுத்தி—ஓம் நமசிவாயநமஃ

உ. இந்திரிய சுத்தி—நம்.

௩. இராகத்வேஷ சுத்தி } மம் ஓம் ஆ - ஈ - ஊ - ஏ - ஓ சிவாயநமஃ

ச. அந்தாக்கரணசுத்தி—ஓம் சிம் சிவயவசிநமஃ

ரு. திரிகுணசுத்தி—வம் சிவய வசிநமஃ

சு. திரிமலசுத்தி—சிவய வசி சிவாயநமஃ

எ. பிந்துமயசுத்தி—ஓம் சிவாய குருவேநமஃ

அ. நாதமயசுத்தி—ஹம் சிவ சிவ போற்றிநமஃ

கூ. கலாமயசுத்தி—ஹம் சிவ சிவ சிவா நமஸ்தே நம ஸது

க0. தத்பரமயசுத்தி — { உ - சிவ சிவ சிவ சிவா சிவ சிவ சிவ ஐக்யாரடபணம் கரோநமஃ

கக. பரமயசுத்தி — { ஆ, ஓம் சிவ சிவ பிரமம பிரமம சிவோஹம ஏக மேவாத்விதீயம தத்து வமசியசுட.

இந்தப் பரமயசுத்தியிலுள்ள ஆ - என்னும அக்ஷரத்தை முதலில் ஆ வென்று கொஞ்சநேரம் ஜெபித்திருந்து மற்றதைப் பின்னே செவ்வையாய் ஜெபிக்குக. பின்னிரண்டாவது தலத்தில பிரம்ம பிரம்ம சிவோஹம் சிவோஹம் சிவோஹம் சிவோஹம் என்று சொல்லுக.

"சிவும்" என்கிறபதம் கர்த்தவ்யம், மங்களகர்ம, பரிசுத்த மோக்ஷம், சாவ வசித்துவம் என்று பொருள்படும்.

தத்துவசுத்திக்கு இவைகளுமாம்.

க.	ஓம்	எ.	ஹம்.
உ.	ந.	அ.	க்ஷம்.
௩.	ம.	கூ.	க்ஷம்.
ச	சி.	கO.	ஓ.
௫.	வ.	கக.	ஔ.
சா	ய.	கஉ.	ஆ.

இவ்வளவையுந் தனித்தனி கொஞ்சநேரம் ஜெபித்திருக்குக

உணர்த்திய அபரோக்ஷஞான யோகானுபவம் மேற்கண்ட பிரகாரம் உறுதியானதின்மேல், விவரித்த இரண்டு திருஷ்டிகளையும் ஏகமாய்ப் பிரம்மரந்தரத்திற் சோக்கத் திரிகோணமாய்க் காணும். மனோஞானதிருஷ்டி நடுவே நிற்கும். அப்பால் மூன்றையும் ஓரே திருஷ்டியாய்க் கொண்டு, சுழிமுனைவாசி நாடிவழியாய்க் கொஞ்சமுந் தாமசியாது அதோமுகத்தி லிறங்கும்போது, ஞானாகாச சொரூப (௩) பிரமமய லக்ஷணத்தைச் சுத்தப்பிரணவமந்த்ராமய மௌனநிலையாய் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி மத்யஸ்தானங்களில் தங்கவிடாமல் மூலகுண்டலிக்கு வந்தபின், அங்கேயிருந்து பிறவும் கும்பகவாசி நாடிவழியாயேற்றவேண்டும். அவ்வித மேற்றுவது.—பிரம்மரந்தர சிவசைதன்யத்தை விழுங்கத்தக்க ஒரு சாபத்தைப் போல பலமாயேற்றவேண்டும். அதில் சைதன்யத்தைச் சாப்பம் விழுங்கிறதாக வாவது, சாப்பத்தைச் சைதன்யம் விழுங்கிறதாகவாவது கூடி பரமாத்மாவாகிய ஒரு ஞானதாசமாய் போதத்தால் விளங்கி, ஒரு திகிரி ஏறியு மிறங்குவதும்போ லிருக்கத்தகும். இறங்குவதாற் சுத்தியும், ஏறுவதால் லயமுமாம.

இதன்மேல், செவி விழி வாய் நாசியையுமுள்ள சிரசையே இல்லாததா யெண்ணுக. அதற்குப பதிலாய **சர்வவியாபித சாக்ஷியாநந்த அந்தர்யாமித்வானுகூத பிர்ம்மக்ஞான சக்ராகிருதவட்ட திருஷ்டியயந்தைச் சோத்துககொள்க.** அஃதே அவ்வவதரம **மண்டலாகார சக்ராகிருதவட்ட சுத்தப்பிர்ம்மாகாசம்,** அல்லது **சர்வஸ்தான வியாபித சக்ராகிருதவட்ட பிர்ம்மக் ஞானகாச** மாகும

இந்சிசயமானதன்மேல், தன்னுடைய **பிர்ம்மக் ஞானசமாதி** உலக முழுதுமாயப பிரகாசிக்கற்கு **ஓம் பராபர பரப்பிர்ம்ம பரமசிவத்தினுடைய தய**வைக் கோரிக்கொள்ள வேண்டியது. எவ்வணமேல், தனது சிந்தை பராகாசத்தினிறக தேவதா ஸதுதி செய்யவேண்டும் பிறவும், அதுவே தானாய் எக்காலுந தாரகமா யிருக்கவேண்டிய தன்மைக்காக, * மஹாவாக்கிய ஸ்லோகத்தையுஞ் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும்

இந்த ஞான சிவராஜ யோகானுபூதிக்கு ௮உ - விதப பெயர்களுண்டு

விவரம்.—

௧ ஜாக்ரப் பிரணவ யோகம்.

௨. சொற்பன நிராகார யோகம்.

௩. ஷுஷுபதி ஓங்கார யோகம்.

௪. துரிய பிரம்ம ஞான கலாயோகம்.

௫. துரியாதீத வாசியோகம்.

௬. உக்ர பிரமம பாவனயோகம்.

௭. உக்ராதீத ஞானலக்ஷிய தியானயோகம.

௮. { மௌனப பிரம்மஞான திருஷ்டி யோபாசன சிவராஜயோகம்

---

* இப்புத்தகக் கடைசியி லறிக

க௯. { மௌனாதீத பரோக்ஷப் பிரம்மக்ஞான சிவயோகம்.

க0. சாந்த சாவசித்தி சொரூபயோகம்.

கக. சாந்தாதீத சாவசித்தி ஆங்கிஸயோகம்.

கஉ { சாவ சாவ ஐக்யலயபோத ஏகசாக்ஷாத்கார மய யோகம் என்டவைகளாம்.

மேலே வகுத்திய ஆகாசம்.—(க) ஒரு சாவசூன்ய ஞா னாகாச மாத்ரம். அதாவது ஸ்தூல பாாவைக்குத் தோ ன்றுகிற (ஸ்தூலாகாசம்) மாயாகாசமுமல்ல, இருட்டா காசமுமல்ல, வெளிச்சாகாசமுமல்ல. அஃது ஞானாகா சம். அஃது பிரமமாகாசம். அஃ்து **சிதம்பரவெளி.** இதற்கு யாதொரு வாணமுமில்லை. எல்லையுமில்லை. (உவ மானம்) துல்லியமுமில்லை. அதுவே.—

(உ) சாவஞான வியாபகமாத்ரம்,

(௩) சுத்தஞான சாக்ஷிமாத்ரம்,

(௪) சாவ பரிசுத்தப் பிரமமக ஞானானந்தமாத்ரம் என் றுமாம்.

இந்த சதுர்விதமும் தனித் தனியாயல்ல ஒன்றுதான். ஆனால், நான்குவகைப் பிரகாசமாத்ரமுண்டு

விவரம்.—

(க) தன்னிட்டுத்தம் மற்றுங் கீழ்மேல் (௩௰) நாடபண் என்ற சமஸ்த வுலகங்களிலும் பரிபூரணமாய நிறைந் துள்ள சர்வானுசூத வியாபிதா அந்தர்யாமித்வமயம்.

(உ) முழுதுஞ் சூன்யமானதாய எங்குமுள்ள ஞான திருஷ்டியாகிய அண்டபிண்ட மண்டலாகார சர்வ சூன்யாமய சுத்த ஸ்வயக்ஞான திருஷ்டிப்பிரகாச மாத்ரம். இதில் யாதொன்றைப் பார்க்கவாவது வைக்க லாவது பெற்றுக்கொள்ளவாவது தகா.

(௩) எங்கணு நிறைந்துள்ள போதமாகிய அண்ட பிண்ட சராசர சர்வமண்டலாகாரானுசூத சர்வ வியாபகமாத்ரம் இதில் மயிர் முனை நாட்டமுக்கு மிட மின்றி நிறைந்த பிரகாசமுமுண்டு.

(௪) எவ்விடத்தும் வியாபகமான ஒரு வெளிச்சமா யுள்ள சர்வ அண்டபிண்ட சராசர மண்டலாகாரா னுசூத சர்வசாக்ஷியாத்ரம். இஃது மாயாசக்தியின காரியமாகிய பிரபஞ்ச வியாபாரங்க ளனைத்தையுஞ் சா க்ஷியா யிருந்து ஏக்ஷணிக்கத் தக்கதும், ஆத்மாக்களி லும் சிருஷ்டிகளிலும் நடந்த நடக்கிற நடக்கப் போகிற காலத் திரயத்துக்குஞ் சாக்ஷியா யுள்ளதும், யாவத் உல கங்களையுங் கண்டுபிடிக்க ஆமுருள்ள எல்லா ரகசியங்களை யும் வெளிப்படுத்த நிபிடகரமாயுள்ளதும், இல்லதையும் உள்ளதையும் அறிவிக்கத் தக்கதுமான அம்ம ஞானருசந் தப்பாவை

இவ்வித ஞானகா யுள்ளது தானே,

(௫) ஆத்மாக்க ளெல்லாததும், சிருஷ்டி யெல்லாததும், தனனிலையிற்றானே மாயையெனப தில்லாமல விபுவா யெங்கு நிறைந்திருக்கிறதுமான திருஷ்டி ஒன்றுயிருக் கும். இதனை அண்டபிண்ட சராசர சர்வமண்டலா கார சர்வாகித ஐக்யாமய சர்வானுசூத சதா அனுதி நித்யப் பிர்ம்மாநந்த மாத்ரம் என்றியம்பப் படும். மூலம்.—அதினுடைய எல்லா வட்டாகாரங்களினும் நித்யாநந்த தத்வஞான வட்டாகாரமா யிராநிறதுமன்றி மாயையென்றும சிருஷ்டியென்றும் இருக்கற் கிடமில் லாமல் சர்வ அந்தர்யாமித்வ, சர்வ வியாபித, சர்வானு சூத, சர்வசாக்ஷி, சர்வாநந்தமய பிரம்மஞான சுப்ர மயமாய் பரமாத்மாவே நிறைந்து அழுத்தமா யிருந்து கொண் டிருக்கிறதா லென்றோர்க. இந்தப் பிரம்மக் ஞான திருஷ்டியும் மேனிகழ்த்திய சதுர்வித திருஷ்டி யுஞ் சேர்ந்து ஐந்து ஞானதிருஷ்டி யென்றுபு.

இவ்வைகளதையும் ஒன்றாக வுள்கவேண்டுமே யன்றி, விகற்பமா யுள்கொளு. இதறகு, செவி - உடம்பு - நய னம் - வாய் நாசி என்ற ஐந்தாலு மறியப்படும் விஷ யங்கள் துண்டு துண்டேயாயினும், அறிந்த ஆதமா ஒன் றாகக் காணப்படுவதே சானறு. இன்னணம் ஒரேகாகூதி யான இரகசியபததில் சாவ மாயா திருஷ்டிதரிசனங்களை உண்டென்று பாவித்தால் அவைகளினும் அஃது சம் பூரணமாய நிறைந்தே யிருக்கும். இஃது பிரதமத்தில் ஒரு எல்லைக குடபட்டது போனறே தோறறும். துவை தம் ஒருங்கி அசஙக அதுவைதமாயின ஏகமாயிருக்கும். அதுவே சிவஞானதீபம். அந்தத தீபததைத தரிசிப் பதத தீாககதரிசனம். அத்தை விரும்பினோ பிராந்தி மாயாகாசததை நீககி பிரமக்ஞாநாகாசததை நீக கா திருக்கவேண்டும். எறறுககேல், அருமையாகிய இந் நாலை படிததும் வீண்காலங் கழிநதோனுககு ஒன்றுங் கிடடா தொழிதல் போனறு அததை நீககினவருக்கும் பிரம்மக்ஞானங் கிட்டா. டேசிய பிரம்மக்ஞானத்துக் குள்ளேயே, அஃது பிரமமகஞானமாகும். ஏனைய ஆகா சம்.—மலாகாசமும், (மிநதை) பொய்யானது மாம். அஃது பேதங்காட்டிய போதந தெரிய வொட்டாது வஞ் சிக்கும்.

ஆதறொடு (மரணம்) யுரிமாலினையானதின்பேரில் ஊாததலோக போகங்க ளாகிய சுவாக்க வாழ்வையா வது, தேவிதன்ட நரக யாதனையையாவது, அல்ல திர ண்டையுமாவது அளவுபபடி யனுபவிநதது மீணடும் நாம ரூப ஜடமெடுத துழலா திறபதறகு ஹேதுவாகிய அனு த்த அனுசிதசகித பிரபஞ்ச வெளிநோககைப போக்கி அனாதமும் உண்மேணுக்காகவே சர்வோபாதி சூன்ய சம ஷடியாநந்த சகித சிவ அருளவசத்தாய் சேய்த தமுந்தி மேனிகழ்த்திய சிவஞானதீப கைவல்யானுபவத்தை இஞ்

ஞான்றே கைக்கொண்டு விமல விதேக முக்தியை விவேகிக ளெவ்வருஞ் சம்பூரணமா யெய்தி யுய்வார்களாக. அமல சமாதி கூடுதற் கரிதாயின், அருளிலே யழுந்தி நின்றேனு முய்வார்களாக, அஃதுங் கூடாதாயின, பூதீ முதல் நாத பரியந்தம் பொய்யென் றுணர்ந்து நீங்கித் தன்னைத் தரிசித்துத் தானும் அருளு நிற்குந் தரமறிந்து அருளே நாவாக தாரக மந்தரமாகிய முக்தி பஞ்சாக்ஷரத்தையேனும், ஷடாக்ஷரத்தையேனும ஜெபியாமல் ஜெபித்துய்வார்களாக. அஃதுங் கூடாதாயின, ஞானநூலோதியுஞ் சிந்தித்தும் உட்பூஜையாகிய அந்தரியாகம் புரிந்துய்வார்களாக

சிவஞானதீபம் முற்றிற்று.

சிவஞானதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

ஓம் தத் சத்.

இந்நூ னிச்சயார்த்தத்தி னின்றும் யாதொரு சந்தேக விபரீதத்தைத் தெளிந்து கொளற்கு ௯உ - வியாசங்களாய் குருசிஷ்ய சம்வாத ௧000 - கேள்வி யுத்தரங்களா யுள்ள **சிவஞானதேசிகத்தைப்** பார்க்கக் கடவது.

MAHAMAHOPADHYAYA
...NATHA IYER LIBRARY